

Siyasi Gazete
Kasım 2015
Söz ve Eylem
Dergisi'in Ekidir
Sayı: 4
Fiyatı 1 TL

İsbası

Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!

DÜNYA ISINMAYA DEVAM EDİYOR!

Sözünü ettiğimiz, bir iklim değişikliği değil, denge, ekonomik, siyasi ve askeri alanda yaşanan değişim ve bunun dünya halkları için taşıdığı risk ve sınıf savaşı açısından barındırdığı olanaklardır.

‘Kapitalist toplumda bozulan dengenin yeniden kurulmasında ekonomide krizden, siyasette savaştan başka bir yol yoktur.’ Dünya kriz ve savaşı uzun bir dönemden beri yaşıyor. Çoğu zaman iç savaş görüntüsü ile başlatılan, zaman zaman da emperyalist devletleri karşı karşıya getiren, ama her seferinde taraflardan birinin geri adım atmasıyla büyümeden önlenecek savaşın adı dün Afganistan, Yugoslavya, Arnavutluk, Makedonya, Irak, Libya idi. Savaş bugün Suriye ve Yemen olarak sürüyor. Yarın bir başka isimle sürecek.

Çünkü kapitalizm, emperyalist devletler arasında değişen güç dengeleri ile süregelen bir krizin içindedir. Bu koşullarda yeni bir denge ancak yeni bir savaşla kurulabilir.

Devam etmekte olan kriz ve savaşın bugünkü durumu ile ABD’nin mevcut hegemonik konumu ve güç dengelerindeki bu değişim arasında doğrudan bir bağlantı vardır. Birincisi ekonomi politik ve askeri olarak mevcut güç dengelerini değiştirerek öne çıkan devletlerin bir kısmı (Almanya, Çin ve Japonya) için bu gelişmenin sürdürülebilmesi, her şeyden önce yoksun oldukları hammadde kaynaklarına ulaşmakla mümkündür. Bunun önündeki başlıca engel dünyanın mevcut bölüşümüdür. Yeniden bölüşümü ve bunun aracı olarak savaşı güncelleştiren gelişmelerin ana nedeni budur.

■ Devamı 2. Sayfada ►

Korku ve Endişenin “Zaferi”

AKP’nin on üç yıllık iktidarı 2011 seçimiyle birlikte bir gerileme dönemine girmişti. Gerileme 2015 Haziran seçiminde hızlanarak görünür hale geldi. Öyle ki toplumda AKP’nin bir daha tek başına iktidar olamayacağı, hatta bölünmeden yoluna devam edemeyeceği kanısı güçlendi.

2015 Haziran seçiminden beş ay sonra yenilenen seçimde bu beklentiyi altüst eden bir sonuç ortaya çıktı. AKP Haziranda kaybettiği oranda bir oyu kazanarak yeniden tek başına hükümet kurma olanağını elde etti. Böylece AKP T.C. tarihinde dört kez üst üste seçimi kazanarak bir ilki de gerçekleştirdi.

Bütün tahminleri altüst eden bu sonucun nasıl ortaya çıktığını anlayabilmek için 2015 Haziran ile Kasım ayları arasında neler olup bittiğine bir göz atmak gerekiyor.

2015 Haziran seçim sonucu AKP, Erdoğan ve ailesi için “kefen giymek”ten farksızdı. Seçim sonucu ortaya çıkan siyasal tablo her ne kadar AKP’siz bir iktidarı olanaksız kılıyorduydu da AKP ve Erdoğan için hangi partiyle olursa olsun bir koalisyon yolun sonu demektir. Erdoğan bu olasılığı seçimin yenilenmesi taktiğini benimseyerek ortadan kaldırdı. Geride kalan tek sorun yenilenecek seçimin nasıl kazanılacağıydı. Bulunan yol devlet terörü ve gelecek endişesinin büyütülmesiydi.

Bir devlet politikası olan ve seçimden çok daha önce karar verilen “çözüm süreci”nin bitirilmesi AKP ve Erdoğan’a yeni seçim taktiğini yürütmeye önemli bir fırsat yarattı. Kürt halkıyla gerilla arasındaki bağları zayıflatmayı, “barış” adı altında, gerillanın üzerindeki toplumsal baskıyı artırarak silah bırakmasını öngören tasfiye planı ordu, polis, özel örgütlenmeler, paramiliter güçler, hapishane ve ideolojik aygıtlar vb. bütün devlet aygıtının harekete geçirilmesiyle yürürlüğe sokuldu. Kuzey Kürdistan havadan ve karadan muhasara altına alındı. Dağlar bomba-

landı. Şehirler, kasabalar, köyler kuşatıldı. Hiçbir yasa ile sınırlandırılmayan önlemler, güvenli bölge, sıkıyönetim, sokağa çıkma yasağı vb., ilan edildi, kuşatma altındaki halk baskı ve katliamlara maruz kaldı. Savaş kuzey Kürdistan’dan Türkiye’nin batısına taşındı. Doğuda Kürtlere karşı sürdürülen savaş batıda yağma, yakma ve saldırılar biçiminde iç savaş tehdidinde dönüştürülerek sürdürüldü. Hükümet ve devletin Kürt halkına dayattığı bu savaş emperyalist devletler-ABD, AB- tarafından hükümetten koparılan ve koparılabilecek tavizler karşılığında desteklendi. İncilik üssü ABD’nin kullanımına açılırken AB de göçmen sorunu konusunda önemli tavizler kopardı. ABD’nin seçim dönemi boyunca ikircikli açıklamaları ve Merkel’in seçimden hemen önce İstanbul’u ziyareti bu desteğin somut kanıtları oldu.

“Ulusal” ve uluslararası sermayenin tavrı da emperyalist

■ Devamı 2. Sayfada ►

Bu Sayımızda

Korku ve Endişenin "Zaferi"	s. 2
Sendikalar Üzerine (1)	s. 3
Devlet Şiddeti Üzerine	s.5
İğneada'da Nükleer Enerji	s.5
AKP İktidarında Kadınlar	s.12

Korku ve Endişenin "Zaferi"

► Baş tarafı 1. Sayfada

devletlerin tavrından farklı olmadı. Derinleşme eğilimini koruyan kriz ve bunun taşıdığı siyasi riskleri hesaba katarak Haziran seçiminden sonra AKP-CHP koalisyonu için kolları sıvayan sermaye, seçimin yenileneceğinin ortaya çıkmasıyla Erdoğan'a daha fazla "bedel" ödemeyi de göze alarak ibreyi yeniden AKP'nin tek parti iktidarına çevirdi.

Seçim süreci boyunca sürekli yükselen bir grafik çizerek Türkiye'yi çepeçevre kuşatan savaş ve iç savaş uygulamalarına belirginleşen kriz ve bunun işçi ve emekçilerde, en geri kesimlerden başlamak üzere yarattığı gelecek endişesi eşlik etti. Haziran seçiminin ardından krizin halk tarafından görünür hale gelmesi (gizli devalüasyon, artan işsizlik ve zamlar) zaten kredi kartı ve bireysel kredilerle bankaların ipoteği altında yaşamını sürdürmeye çalışan geniş yığınlardaki gelecek endişesini daha da büyüttü.

Seçmenin ve özellikle 7 Haziranda AKP'den kopan seçmenin davranışı başka bir dizi faktörle birlikte esas olarak bu iki faktörün -devlet terörü ve gelecek güvensizliği- etkisi altında şekillendi.

Siyasal ve ekonomik terörün işçi ve emekçileri korku ve

gelecek endişesine sürüklediği böylesi koşullarda kitle psikolojisi, hele kitle bilin ve örgütlülük bakımından geri bir konumdaysa, genellikle sinme ve kabuğuna çekilme biçiminde tezahür eder. Ancak 1 Kasım seçiminde bunun tam tersi yaşandı. AKP ve Erdoğan tek başına iktidarı uygulanan terörle seçime katılımı düşürmede görünürken, korku ve endişe iktidar oldu.

Komünist Hareketin seçim tahlillerinin yanılışı tam da bu noktada ortaya çıktı. Biz esas olarak gerillayı tasfiye etmeyi amaçlayan savaş ve iç savaş uygulamalarının hedeflerinden birinin de bu yolla seçime katılımın düşürülmesi, alacağı oy sayısı düştüğü halde yükselecek oy oranıyla AKP'nin yeniden tek başına iktidar olabileceğinin hesaplandığını varsayıyorduk. Ama durum, endişe verici boyutlara ulaşan krizin geri ve örgütsüz kitlelerde yaratacağı etkiyi yeterince hesaba katmadığımız için düşündüğümüzden farklı çıktı. Devlet terörünün yarattığı korku ile krizin büyüttüğü gelecek endişesi birleşince kazanan yeniden istikrar masalı oldu. Hem seçime katılım oranı düşmedi, AKP 7 Haziranda kaybettiği oyu geri kazandı hem de AKP'nin 2011de oturduğu eğik düzlemdeki kayışı geçici de olsa kesintiye uğradı.

Ancak 1 kasım seçimiyle değişen sadece AKP'ye tek başına iktidar olanağı veren meclis aritmetiği değildir. Toplumun Sünni İslam'a uygun olarak transformasyonu (dönüştürülmesi) artarak sürecektir. Aynı şekilde gerillanın tasfiyesini öngören savaş ve iç savaş uygulaması yeni bir "çözüm süreci" başlatılana kadar sürdürülecektir. Geçmişte Türkiye'yi "teğet geçen" kriz bugün tam ortasından geçiyor. Kriz ve onun yaratacağı politik riskler büyüdükçe burjuvazinin işçi ve emekçilere, sosyalist ve komünistlere saldırısı artarak devam edecektir.

Burjuvazinin gücü işçi ve emekçilerin güçsüzlüğüdür. Sınıf mücadelesi henüz kararlılık kazanmamış olsa da olağanüstü koşullarda sürüyor. Ve burjuvazi olağan yöntemlerle yönetemiyor. Egemenliğini ancak korku ve endişeyi büyüterek sürdürebiliyor. Ve her yöntem gibi bunun da bir sınırı vardır. Hiçbir şey eski durduğu yerde durmuyor. Geri ve örgütsüz kitleler düşe kalka kendi öz deneyimleriyle yavaşta olsa öğreniyorlar. Ama bu uzun ve zorlu yürüyüş düşe kalka sürdürülemez. Bu yolu kısaltmak komünistlerin ellerindedir ve sorumluluğudur. Komünistlerin işi her kaybediştten sonra muhasebe yapmak olmamalıdır. Yapılması gereken kazanmanın öznel koşullarının yaratılmasıdır.

DÜNYA ISINMAYA DEVAM EDİYOR!

Başından beri Suriye sorununa emperyalist hayallerle dahil olan Türk burjuvazisi ve Mustafa Kemal olma yolunda mareşal rütbesini takmaya hazırlanan Erdoğan, bir kez daha devre dışı kaldı. Erdoğan sadece mareşal olma şansını kaybetmekle kalmadı, Berlusconi ve Obama'dan sonra Putin'in de "ihane-tine" uğradı.

Bütün gelişmeler dünya çapında yeni bir duruma işaret ediyor. Dünya dengesiyle birlikte egemen ve sömürülen sınıflar arasındaki denge de değişiyor. Yönetilenlerin memnuniyetsizliği henüz kapitalizmden köklü bir kopuşu sağlayabilecek düzeye ulaşmamış olsa da yönetenler artık eskisi gibi yönetemiyor. Egemenler bir yandan savaş hazırlıklarını sürdürülürken, öte yandan da iç dengeleri -sınıflar arasındaki dengeyi- korumak, işçi ve emekçi sınıflardan gelecek tepkileri, isyanları daha baştan kontrol altına alabilmek için baskı ve terörü artırıyor. Burjuva ideolojisinin dokunulmaz sayarak kutsadığı "hukukun üstünlüğü" ve "demokrasi" dokunulmazlıklarını yitirerek budanıyor. Emperyalist ülkelerde bile devlet örgütlenmesinde "atıl" duran iç savaş örgütlenmeleri, teretoryal birlikler aktifleştiriliyor.

Emperyalist paylaşımın bütün yoğunluğuyla sürdüğü bir coğrafyada yer alan Türkiye, dış ve iç dengelerin bozulduğu, egemen sınıfın yönetememezlik krizinin derinleştiği ülkeler arasında ilk sıradaki yerini koruyor. Son dönemde yaşananlar, artan devlet terörü ve savaş durumu burjuva liberaller tarafından her ne kadar seçimle ilişkilendirilse de gerçekte doğrudan derinleşen bu yönetememezlik durumuyla ilişkilidir. Ve bu durum Türkiye'de Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle birlikte sınıf mücadelesinin yeni bir döneme girdiğini gösteriyor. Bu mücadele artık "barış" ve "demokrasi" kalıpları içerisine sığdırılamaz.

"Bir yandan kitlelerin durumu çekilmez hale gel-diye, diğer yandan ... anlaşmazlıklar azınlıkta olan güçlü ülkeler arasında başlıyor ve büyüyorsa, dünya ihtilali'nin iki şartının olgunlaşması ile karşı karşıyayız." Bugün dünya bu satırlardaki ortama doğru hızla koşuyor. Ve aynı ivedilikle doğumu gerçekleştirecek bir ebeye, yani komünist öncüye ihtiyaç duyuyor.

► Baş tarafı 1. Sayfada

Almanya, Doğu Avrupa'nın yeniden bölüşümü ile bu açığı önemli ölçüde kapattı. Çin'in bu yöndeki girişimleri (özellikle Afrika kıtasında Libya, Güney Afrika, Çad vb.) ABD ve Fransa tarafından engellendi ve engellenmeye devam ediyor. Pasifik'te ise aynı nedenle Çin ve Japonya arasında hegemonya savaşı kızışarak sürüyor. Arkasına ABD'yi alan Japonya, anayasal engelleri (Japon anayasasına göre Japonya başka bir ülkeye asker gönderemez) bir bir aşarak savaş hazırlığını sürdürüyor.

İkincisi, bugünkü koşullarda pazarın ve dünyanın yeniden bölüşümüne yönelik her girişim, ABD hegemonyasına yönelmek durumundadır. Öyle de oluyor. ABD, hegemonyasına yönelik bu darbeleri sahip olduğu askeri güç ve finans sistemindeki ağırlığıyla savuşturmaya çalışsa da kan kaybetmeye devam ediyor.

Son yıllarda sağladığı büyük gelişme ile Çin, dünya ekonomisinde önemli bir ağırlığa sahip oldu. Henüz ABD ile kıyaslanamayacak olsa da askeri, politik ve diplomatik alanda, özellikle bölgesinde önemli bir güç haline geldi. Çin, bu ilerlemesi ile ABD'nin Pasifik'teki üstünlüğü için ciddi bir tehdit oluşturuyor. Dünyanın yeni emperyalist güçleri olan Çin ve Rusya arasındaki ekonomik, askeri işbirliği, iki ülkenin tarihinde olmadık ölçüde güçlendi. Bu durum ABD ve müttefiklerini kaygılandırıyor. Şangay Örgütü şimdilik etkinlik ve güç açısından ABD'nin NATO'su, Dünya Bankası ve IMF'si ile boy ölçüşemese de, kendini karşı cephe olarak yapılandırıyor.

Çin bu güç savaşında sadece Şangay Örgütü'yle yetinmiyor. ABD'nin geçmişte izlediği aynı yolu izliyor. Bölgesinden başlayarak bir ekonomik, politik ve askeri ağ yaratmaya çalışıyor.

Pasifik bölgesinde ABD ve Japonya ile girdiği rekabeti Asya kıtasına yönelik yeni ekonomi girişimlerle sürdürüyor. BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) büyüünde kullan yeni Kalkınma Bankası 2015 te faaliyete geçti. Bankanın 100 milyar dolarlık sermayesinin neredeyse yarısını (41 milyar dolar) Çin karşıladı. ABD'nin Çin'in Pasifik'teki ticari alanını daraltmaya dayalı 12 Pasifik ülkesini (ABD, Avusturalya, Kanada, Japonya, Malezya, Meksika, Peru, Brunei, Yeni Zelanda, Singapur, Vietnam) bir araya getiren Trans Pasifik Ortaklığı'na (TPP) karşı Çin, buna aralarında Hindistan Endonezya, Kazakistan, Tacikistan, Türkmenistan,

Kamboçya, Burma gibi ülkelerin olduğu 26 ülkeyi kapsayan Asya Pasifik Serbest Ticaret Anlaşması (FTAAP) ile karşılık verdi. Daha şimdiden Asya pazarında payını artırmaya çalışan Almanya, İngiltere, Fransa İtalya ve Türkiye gibi ülkeler ile TPP'ye dahil olan bazı ülkeler (Malezya, Yeni Zelanda, Vietnam), bu anlaşmaya katılma niyetlerini açıkladı. Çin, banka sermayesinin 50 milyar dolarlık kısmını garanti etti. Ayrıca Çin, Asya pazarını geliştirmek üzere alt yapı yatırım Bankası'nın hazırlıklarını yürütüyor. Pasifik'ten Atlas okyanusuna kadar Asya, Rusya ve Orta Avrupa'yı kapsayan İpek Yolu projesini canlandırmaya çalışıyor. ABD ve Japonya Çin'in gücünü büyütecek bu girişimleri engellemek için Avrupa'daki müttefiklerini harekete geçirmek de dahil, yoğun bir faaliyet yürütüyor.

Çin ile Japonya arasında kızışan rekabet Pasifik'te savaş olasılığını her geçen gün biraz daha artırıyor. Bu rekabet aynı zamanda ABD'yi belli ölçüde geri çekilmeye ve Pasifikte yığınak yapmaya zorluyor.

Benzer durum Rusya ve ABD rekabeti için de geçerlidir. ABD'nin Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Rusya'ya sağladığı üstünlük geçen yıllar içerisinde giderek bir dengeye oturdu. Rusya'nın Gürcistan'ı işgaliyle ters dönmeye başladı. Ardından Rusya, başlangıçta Ukrayna'daki gerilemesini Kırım'ı ilhak ederek tersine çevirdi. Şimdi Donetsk'te aynı şeyi deniyor.

Rusya, Ortadoğu'da ABD, İngiltere ve Fransa'nın faaliyetlerine uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sıra Suriye'ye, Rusya'nın Akdenizdeki son tutamağına geldiğinde, sıranın kendisine geleceği belli olan İran ve Afrika'da girdiği birçok ülkeden kovulan Çin ile birlikte Esat'ın arkasında durdu.

Suriye müdahalesinin başarısızlığı ortaya çıkıp komisyonda çözülme de başlayınca Rusya'nın tavrı da aktifleşti. Komisyonda ilk çözülme Avusturya başlattı. Esad olmadan DAİŞ'le savaşılamayacağını açıkladı. Bunu Almanya izledi, Merkel Esat'la görüşmenin şart olduğunu, Rusya'nın katkısı olmadan Suriye krizinin çözülemeyeceğini söyleyerek, bir anlamda Rusya'ya davetiye çıkardı. Bunu diğerleri izledi. ABD Dışişleri Bakanı, Esat'ın hemen gitmesinin şart olmadığını açıkladı. İstemeyerek de olsa Fransa onu izledi. Rusya, Suriye'de hava ve deniz kuvvetleri ile DAİŞ'e yeni bir "cephe" açtı. Çin bölgeye savaş gemisini göndererek cepheye dahil oldu.

Sendikalar Üzerine (1)

Kapitalist üretim sürecinin bir sonucu olarak sermaye, ücretli emeğe ihtiyaç duyar ve onu sömürerek büyüyebilir ve gelişebilir. Bu anlamda sermaye için ücretli emek, varlık nedeni olarak olmazsa olmaz koşuldur. İşçi sınıfının sömürülmesi yada artı değerın sızdırılması, sermaye ücretli emek ilişkisinin devam edebilmesinin temel şartıdır. Sermaye, sermaye birikim rejiminin doğal sonucu olarak karşıt kutbunu yaratmak zorundadır. Bu nedenle de sermayeyi elinde tutan kapitalist sınıf, varlığını, işçi sınıfını (ücretli emeği) sömürdüğü müddetçe sürdürebilecek bir sınıftır. Buna karşın işçi sınıfı ise bu karşıtlığın zorunlu bir sonucu olarak dayanışmayı öğrenerek, mücadele etmeye başlamış ve sömürüyü nihai olarak ortadan kaldırabilmek için de birçok yöntem ve mücadele aracı geliştirmek durumunda kalmıştır.

Kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle beraber üretim sürecinin toplumsallaşmış olmasına karşın üretim araçlarının özel mülkiyeti kapitalist sistemin en temel açmazı olarak devam etmektedir. Bu duruma son verebilecek yegane sınıf ise işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, sermayenin bir fonksiyonu olarak ücretli emek olmaktan kurtulabilmek için siyasi iktidarı burjuvazinin elinden almak ve sermaye- ücretli emek ilişkisini ortadan kaldırmak zorundadır. Bu zorunluluğun temelinde uzlaşmaz sınıf karşıtlığı vardır.

Bu nedenle kapitalist toplumda işçi sınıfının mücadelesi bir bütündür. Bu mücadelenin günümüzde ortaya çıkmış üç temel biçimi vardır bunlar ekonomik mücadele, politik mücadele ve ideolojik mücadeledir.

Ekonomik mücadele argümanları kısaca şöyle sıralanabilir: Daha az çalışma süresi, daha fazla ücret, daha fazla sosyal haklar, işçi güvenliği ve sağlığı, iş yerindeki baskıların kaldırılması, iş güvencesi, gibi işçinin kendisinin, yeneden üretimi sürecinde ortaya çıkan talepleridir.

Esas olarak işçinin daha iyi yaşam ve çalışma koşullarına sahip olma mücadelesi olarak görülmesi gereken ekonomik mücadele, ilk olarak rekabetin ortadan kaldırılmasını, dayanışmayı ve bir arada aynı haklar için mücadele etmeyi gerektirir. Ekonomik mücadele işçinin, işçi vasfından kurtuluşunu değil işçi olarak yaşamına devam edebilmesinin bir şartı olarak ortaya çıkar.

Bu anlamda işçiler, ilkin dayanışma ve yardım sandıkları kurmaya çalışmışlar ve bu örgütlerin gelişimi sonucu sendikaları oluşturmuşlardır. İşçilerin çıkarlarının korunması amacıyla kurulmuş olan birlikler, olan sendikalar, işçiler ve kapitalist sınıf arasındaki mücadeleden doğmuşlardır.

Sendikalar, kapitalist üretimin gelişme evrelerinde sürekli olarak gelişen işlevler üstlenmişlerdir. Başlarda sadece fabrika alanı içinde kapitalist ile toplu pazarlıkla sınırlı bu örgütler, daha sonra savaşımalarını boyutlandırarak ekonomik- demokratik ve politik hakları için çeşitli eylemliklere başvurarak mücadelelerini geliştirip boyutlandırmışlardır. Bu mücadele sürecinde işçiler zaman zaman kapitalistleri zorlamışlar ve hatta fabrikaları işgal hareketlerine yönelmişler birçok kezde üretimi kendileri reorganize edebilmişlerdir. Ancak bu tür durumlarda egemen sınıfın baskı aygıtı olarak devlet devreye girerek işçilerin, sendikaların mücadelesini kırmaya çalışmıştır. Kapitalistler çoğu kez baskı aygıtını- devleti- işçilere karşı kullanmakta tereddüt etmemiş, bazen sendikaları yasaklamak da dahil olmak üzere bu tür birlikleri işlevsizleştirmek için bütün mekanizmalarını kullanmıştır.

Ekonomik mücadele, işçi sınıfının kötü yaşam koşullarına karşı giriştiği mücadelenin adıdır. Bir ekonomik mücadele örgütü olarak sendikalar, ilk başlarda daha çok mesleki birlikler benzeri örgütler gibi eğilim gösterebilirler daha sonraları işçi sınıfının kitleselleşmesinin sonucu çok sayıda işçiyi bir araya getiren, hareket ettiren, aynı kadere doğru yönelen örgütlere dönüşmüşlerdir. Bu nitelikleri itibarıyla da sınıf mücadelesinin her zaman bir parçasını oluşturmuşlardır.

Diğer yandan ekonomik mücadele süreci, işçileri daha yüksek düzeyli ve daha karmaşık mücadele biçimlerine doğru hazırlama işlevi gören bir mücadele sürecidir. Bu alan işçilere güçlerini toparlamayı bir araya getirmeyi öğretir. En geniş çerçevede işçi kitlelerini mücadeleye sevk eder. İşçileri işyerinden başlayarak işkolu düzeyinde,

ülke çapında, uluslararası çapta birliklere sevkeder ve bu düzeylerde eylemler örgütlemek suretiyle ekonomik demokratik mücadelenin alanını genişleterek kitleleri pratik içinde eğiten, birlik ve dayanışmayı öğreten okullar olarak sınıf bilincinin kazanılmasına destek olmuş olur.

Ekonomik mücadele, kapitalist sistemde sömürüyü azaltan yaşamı biraz daha çekilebilir hale getirmeye çalışan bir mücadele tarzı olarak sömürüyü ortadan kaldıramaz. Ekonomik mücadele süreçlerinde sağlanan kazanımlar, kalıcı olamazlar. Çünkü burjuvazi binbir hileye başvurarak bu kazanımları etkisizleştirmeye çalışır. Bu mücadeleyle işçiler en iyi durumda ancak mevcut ekonomik konumlarını koruyabilirler. Ama işçiler bu mücadeleyi yürütmezlerse sadece durumları kötüleşmekle kalmaz amorf, şekilsiz bir topluluğa dönüşürler. Çünkü işçiler ancak mücadele içinde bir sınıf olarak davranma ve siyasal mücadeleye yönelme olanağını elde ederler.

Ekonomik mücadele süreci, tek başına ele alındığında, yani sadece ekonomik mücadele ile yetinilmeye çalışıldığında, diğer mücadele biçimleri dışarıda bırakıldığında sıradan ücret pazarlığından çok daha öteye gidebilecek bir mücadele tarzlarını ortaya koyamaz.

Politik mücadele ise sınıf mücadelesinin en yüksek biçimlerinden birisidir. Sömürü ve baskı düzenini ortadan kaldırma mücadelesi olan bu mücadele tarzı, esas olarak bir iktidar mücadelesidir. İşçi sınıfının partisinin önderliğinde yürütülebilecek olan bu mücadele, salt iktidarın ele geçirilmesi değil, sınıfsız topluma doğru uzanmayı hedefleyen bir mücadeledir. İşçi sınıfı partisi bu anlamda işçi sınıfının iktidar mücadelesini, sınıfların ortadan kaldırılması mücadelesinin bir parçası olarak ele almak zorundadır.

Bir politik mücadele aracı olarak işçi sınıfı partisi, sadece işçilerin değil istismar edilen, baskı altında tutulan, tüm emekçilerin çıkarlarının savunucusu ve örgütleyicisidir.

Hedefleri ve örgütsel yapıları itibarıyla politik mücadele örgütü olan işçi sınıfı partisinden farklılık gösteren ekonomik mücadele örgütü olarak tanımladığımız sendikalar, politik mücadelenin gerekleri ile uyumlu olmak durumundadır. Politik mücadele ile ekonomik mücadelenin bütünlüğü, ister istemez sendikalara belirli görevler yükler. Bu anlamda en geniş işçi kitlelerine kucak açmış olan sendikalar, ücretli kölelik düzenine karşı mücadelenin eğitiminin verildiği okullar durumuna gelmek zorundadır. Diğer türlü sendikalar hak arama bürosu yada ücret pazarlığı yapan komisyoncular gibi davranma durumunda olurlar ki sarı sendikacılık da denilen işçi sınıfının çıkarlarını egemen sınıfa burjuvaziye pazarlama örgütlerine dönüşmüş olurlar.

İdeolojik mücadele alanı ise, işçi sınıfının bilimsel komünizm ile donatılmasıdır. Toplumsal yapıda üretim araçlarının özel mülkiyeti, bir ilişki biçimi olarak egemen ilişki konumundaydı, doğal olarak o toplum sınıflara bölünmek zorundadır. Mülk sahibi olanlar ve mülksüzler.

Bu durum ise toplumsal yapıda ki her bir sınıfın ideolojisi ni zorunlu hale getirir. Kapitalist sistemde egemen yaygın düşünceler egemen sınıf olarak örgütlenmiş burjuvazinin düşünceleri ve alışkanlıklarıdır. Kapitalist toplumda işçiler ve emekçiler eğitim süreci ve kitle haberleşme araçları üzerinden burjuva ideolojisinin etkisi altında tutulmaya çalışılır. İşçilerin kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp kendisi için sınıf olabilmesi, bu etkilerden kurtulmuş olabilmesine bağlıdır. Yalnızca ekonomik mücadele ile işçilerin kendisi için sınıf olması mümkün değildir. Bunun sağlanması bir dizi politik mücadeleyi ve ideolojik mücadeleyi zorunlu kılar. Bu anlamda sınıf bilinci yada kendisi için sınıf olabilme durumu, İşçi sınıfının ideolojik politik önderliğinin müdahalesi ile mümkün olabilir. Bu müdahaleyi yapacak güç olan işçi sınıfının partisi bu alanda ikili bir mücadele vermek durumundadır. Bunlardan bir tanesi, an be an üretilen burjuva ideolojisinin yarattığı beyin yıkamalarını yada aptallaştırma çabalarını içi sınıfı içerisinde etkisiz hale getirmek için uğraşmaktır. Diğer ise işçi sınıfı içerisinde komünist bilincin yerleşmesini sağlamaktır. Bu mücadele, reformizme, sol liberalizme karşı olduğu ölçüde, işçi sınıfının mücadelesini muğlaklaştırmaya çalışan her türlü sol sapmaya karşıda mücadeleyi gerektirir.

Ekonomik mücadele alanındaki örgütlerin başlıcalarından sayılan sendikaların yürüttüğü mücadeleler, mücadele sürecinin zorunlu bir sonucu olarak farklı tipte sendikacılık anlayışını ortaya çıkarmıştır. Bunlardan bir tanesi uzlaşmacı temelde kendisini kuran ücret pazarlığı ile yetinen örgütler diğeri ise işçi sınıfının ekonomik politik ve ideolojik mücadelesinin bir parçası olarak sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinde görevler üstlenen sınıf sendikacılığı anlayışıdır.

İşçi sınıfının ekonomik politik ve ideolojik mücadelesini bir bütün olarak gören anlayışlara karşı salt ekonomik temelli argümanlarla hareket edilmesini savunan sendikacılık anlayışları da kapitalist sınıf tarafından işçi sınıfına karşı bir etkisizleştirme, yozlaştırma aracı olarak kullanılmıştır. İşçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği dönemlerde bu mücadeleyi engelleyebilmek için baskı araçlarının yanısıra, sendika yöneticiliği bir ikbal kapısı haline getirilir. Profosyonel sendikacı denilen bu unsurlar eliyle bir sendikal bürokrasi yaratılarak işçi sınıfının dışından tırnağından artırdığı dayanışma ödentilerine elkonulmuş olunur. Bir kısmı işçilerin içinden gelen ancak aldıkları ücret ve mevkiileri bakımından bir işçi aristokrasisi oluşturan bu unsurlar, işçi sınıfının mücadelesini yumuşatmayı düzen içi kanallara akıtmayı bircik hedef olarak görürler. Ücretli kölelik düzenine karşı çıkacak yerde, toplu ücret pazarlıkları ile övünen bu unsurlar, kapitalistin yerine üretim sürecinde verimliliği artırmayı hedefleyen bir politika izlerler. Bu sayede kapitalistin karları artarken onların da cüzdanları daha da şişkinleşecektir. Kapitalist sınıf ve onun devleti bu işleve sahip sendika ve sendikacılara ayrıcalıklar sağlayarak işçi sınıfının mücadelesinin mas edilmesini, yolundan sapmasını sağlamaya çalışırlar.

Bu gün burjuvazi, egemen sınıf niteliğini sürdürdükçe, baskı aygıtını elinde tuttuğu sürece, işçi sınıfının sefaletinin ortadan kaldırılması mümkün değildir.

Sınıf mücadelesinde temel olarak şekillenmesi gereken alan iktidar mücadelesidir. Bütün diğer mücadele biçimleri bu alan esas alınarak sürdürülmek zorundadır. Ancak bugün sendikaların durumuna bakıldığında, işçi sınıfı siyasi örgütlenmelerinin birbiri ardına gelen yenilgileri sonrasında, uzlaşmacılık eğilimi git gide güçlenen bir eğilim halini almıştır. Siyasal alanın, sendikal alandan dışlanmasını sendikaların sadece toplu pazarlık örgütleri olarak kalmasını temel anlan bu uzlaşmacı eğilime her yerde rastlamak mümkündür. Uzlaşmacı eğilim kendisini partiler üstü olarak tanımlamayı bir marifet sayar. Aslında burada yapılmaya çalışılan şey sendikal örgütlenmelerin işçi sınıfı partisinden koparılması çabasıdır. Burjuva ideologlar çoğu zaman işçi örgütlerini, sendikaları kendi partilerini desteklemeye çağırır. Sendikaların hiç bir partiyi desteklememesini öğütler. Bunu yaparak işçileri kendi sınıf partilerinden uzaklaştırır. Böylece işçileri onlar farkında olmadan burjuva partilerin etki alanına hapseder. Bu anlamda burjuvazinin talebi, bir yandan işçi örgütünün apolitizasyonun sağlanarak yansızlaştırma siyaseti diğeri ise sendikaların, işçi sınıfı partisini desteklememesinin gerçekleştirilmesi çabasıdır.

Karadeniz ve Şövenizm

Osman Can

Karadeniz Bölgesi, 12 Eylül Darbesi öncesi sınıfsal önceliği olmasa da devrimci hareketlerin önemli direnişlerine sahne olmuş bir bölgedir. O zamanlar Karadeniz, sanayinin olmadığı illerden oluştuğu için sınıf örgütlenmeleri yok denecek kadar azdı. Ama o yıllarda bile burjuvazi bu bölgeye özel önem veriyor ve sivil faşist güçlerini palazlandırıyordu. Bu illerden yalnızca Zonguldak ve çevresindeki iller azda olsa sanayi kuruluşlarının varlığı nedeniyle işçi sınıfı eylemleri ve örgütlenmeleriyle anılıyordu. Çorum, Tokat ve Amasya illerinde insanlar Alevi inanışlarından dolayı savunma hatları oluşturmuş, bu oluşumlara da devrimci gençler önderlik ediyordu.

Samsun ve Sinop'ta Kurtuluş geleneğinin yoğunlukta olduğu direnişler sürerken; Fatsa, Ünye, Aybastı, Korgan, Gökky, Gürgentepe gibi birimlerdeki Dev-Yol direnişleri onların önderlerinden biri olan Fikri Sönmez'in belediye başkanlığını bile kazanmasını sağlamıştı. Ordu merkezdeki İGD'lilerin direnişleri darbenin ilanına kadar sürdü. Giresun, Trabzon ve Rize'de mahalle mahalle, ilçe ilçe çeşitli devrimci örgütlerden gençlerin direnişleri sürüyordu. Artvin'de ise sivil faşist güçlerin esamesi bile okunmuyordu. Yusufeli hariç tüm ilçeler Dev-Yolcu gençler tarafından örgütlenmiş durumdaydı. Yani bu günlerde şövenizmin kalesi olarak bilinen Karadeniz Bölgesi darbeden önce önemli direnişlere sahne olmuş ölümüne savaşımın verildiği bir bölgeydi. Peki önemli devrimci direnişlere sahne olan bu yörenin bu gün ilerici devrimci güçlere yaşam alanı bile sunamamasının nedenleri nedir diye soracak olursak; neden bir değil birkaç tanedir.

1- 12 Eylül faşist diktatörlüğü öncesi yapılan sivil faşist saldırılar ve devletin bizzat örgütlediği saldırılar yaşanmıştır karadenizde. Örneğin, Çorum'da sivil faşist güçler ve devletin örgütlediği katliam; Amasya ve Tokat'da ki direnişi kırıp moral bozukluğu yaratmıştı. Fatsa'da bugün Kürt illerinde ki katliamları aratmayan Fatsa operasyonu çevre ilçelerde ki gençleri ya yıldırılmış ya da ilçe merkezlerinden çekilmeye zorlamıştı.

2- 12 Eylül Faşist Diktatörlüğü özellikle bu yörede savaşım veren tüm gençlerin açık mücadele içinde tanınmalarından dolayı toplayıp işkenceden geçirmişlerdir. Dolayısıyla da bu insanların bir bölümü zindanlarda onulmaz hastalıklara tutulmuş, kimileri içerden çıkmadan ölmüş, kimileri ise uzun yıllar tutsaklıklardan sonra geri çekilip kaybolmuştur.

3- 12 Eylül sonrası tüm ülkede devrimci hareketin yenilmesi ve yeniden toparlanamamasıyla birlikte Kürt Özgürlük Hareketinin ivme kazanması hatta devlet saldırganlıklarına başkaldırması sonucunda Karadenizli devrimcilerin ne yapacağını bilmez halleri.. Örneğin, Kurtuluş siyaseti hariç diğer siyasetlerin Kürt özgürlük hareketine sempatiyi bir

yana bırakın Özgürlük hareketlerini yadsıyıp düşmanca sözlere varan söylemlerde bulunmaları, zamanla bu illerden Samsun hariç hiçbir yerde katliamlara varan Kürtlere yönelik saldırılara ses çıkartılmadı. Samsun'da ise kısıktan olsa çıkarılan sesler boğuldu. Dolayısıyla da Kürt Özgürlük Hareketinin gelişmesi ya sessiz kalınarak itibarsızlaşmasına neden olundu ya da Özgürlük Hareketlerinin sisteme başkaldırılarına yanlısı savaşım biçimleri gibi eleştiriler oluştu. Dolayısıyla kendi ulusuna başkaldıran birilerine karşı olma biçimi sağlanmış oldu.

4) Karadeniz Bölgesi'ndeki devrimci gurupların büyük bölümünün sivil faşist güçlerle sokak mücadelelerinde boğuşmaları, düşünsel anlamda yetkinleşememelerini sağladı. Böylece de yalnızca antiemperyalist çizgi içinde kalmaları dışına çıkamadılar. Savaşım içinde aşırı öz güven kazanmaları kendi örgütsel yapılarını öncellemelerini mutlaklaştırdı. Kürt özgürlük hareketlerinin savaşım içinde öne çıkması yöremizde kalan devrimcilerde şaşkınlık yarattı. Çünkü onlarda kendilerinde varsaydıkları önderliği paylaşmak istemiyorlardı. Ama, Kürt özgürlük Hareketi, mücadeleyi hat safhalara çıkarmıştı bile... Bu da Türk burjuvazisinin bile yapmayı düşünemediği, ayrışmayı sağladı. Dolayısıyla da; Kürt Özgürlük Hareketi Bölge insanının tamamına yakını tarafından incelenmeye değer bulunulmadı ve düşman görüldü.

5) Karadeniz Bölgesi, uyuşturucu yetiştirilmesine en uygun yöredir. Karadeniz dağları iklimsel olarak Kenevir yetiştirilmesine en uygun alanlardır. Aynı zamanda sevkıyatlar açısından da uygun ortamlar sunar bu bölge. İstenilince hiçbir sorun yaşamadan üretilen uyuşturucu, istenilen yerlere sevk edilebilecek en uygun yöredir Karadeniz Bölgesi.. Hal böyle olunca, bu bölgenin ilgisini farklı ve itaatkar bir düşünceye yöneltmek gerekiyordu. Bunun için ise şövenizm biçilmiş kaftandı. Öyleyse bu bölgeyi Devrimci fikirlerden soyutlamak gerekiyordu.

6) Asker cenazeleri bu düşünce ile tasarlandı. Özellikle doksanlı yılların tamamı asker cenazelerinin en yoğun geldiği yıllardır. O yıllarda ki asker cenazelerinin büyük bölümü Karadeniz bölgesindendir. Her gelen cenazenin şövenist gösterilere dönüştüğünü düşünce burada ki milliyetçi yapıyı algılamak daha kolay olur. Bu cenazelerin unutulmaması için ise yer ve sokaklar şehit isimleriyle adlandırıldı. Yetmedi, Karadeniz oto yolunda üst geçit ve levhalar şehit adları yazıldı. Hatta şehit adlarına üst geçitler yetmeyince lüzumsuz yerlere bile üst geçitler yapılmaya başlandı. Olmadı zaman geçtikten sonra kaybolan mezarlara başkasını koyar gibi, eskiyen isimlerin yerine yenilerini yazmaya başladılar. Sorumlu hep PKK idi.. Böylece vatan uğruna savaşırken vatanperverler, vatan uğruna ölen kahramanlar ve bunlara karşı hainler üretildi.

7) Böylece soldan ve tüm ilerici sözcüklerden bahsetmek

bile PKK li olmakla eşdeğer sayıldı. PKK li olmanın ise karışlığı katli olağanlaştırıldı. Böylece büyük bir korku ortamı yaratıldı. Dolayısıyla da insanlar korkup geri çekilmek hatta, yaşadığı yerleri bile terk etmek zorunda kaldı.

8) Özellikle bu korku ve yılgınlık ortamında devrimci ve ilerici unsurlar çareyi bölgeyi terk etmekte buldu. Aslında bu bir kaçıştı. Çünkü izlenen rahatsız edilen insanlar kaçmaktan başka bir yol bulamamıştı. Böylece bu bölgede kitleleri etkileyecek insanlar azaldı veya yok oldu. Bu da Karadeniz Bölgesindeki gerici-faşist yoğunlaşmaya neden oldu.

9) Bunların asıl nedeni ise örgütsüzlükten başka bir şey değildir. Karadeniz Bölgesinin devrimcilerinin büyük bölümü, sivil faşist güçlere karşı direnişlerle anılır. Hal böyle olunca da 12 Eylül darbesiyle büyük bölümü zindanlara atılıp tanınır olmuştur. Serde yiğitlikte vardır elbet. Devlete ve hempalarına karşı mücadelede verilmiştir. Yeniden örgütlenmek için geri adım atmaya yediremez yiğitler.. Zindanlardan çıkar çıkmaz aynı koşullarda güç gösterisine girişmek gerekir elbet...!!! Bu ruh haliyle, Samsun'da Çiftlik; Ordu'da Fidan Gör; Giresun'da Deppoy; eskisi gibi sanılıp köşe başı tutmacalara bile kalkışıldı. Oysa yenilmiştik. Yenilmiş olmanın ruh haliyle yeni savaşımalar örgütleyemedik. Zamanla eskisi gibi köşe bucak tutmaya gücümüz yetmeyeceğini anladık ama bu seferde başka limanlara salındık. Bir araya geldiğimiz sandığımız yeni particikler oluşturduk. Her oluşumla birçok dostumuzu geride bıraktık. Ama bir türlü bizim dışımızda da bir yaşam olduğu aklımıza gelip, işçi sınıfına yönelmeyi akıl edemedik. Hep eski dostlar olarak oradan oraya sürüklenip gittik. Yiğitçe savaşımı düşünerek savaşıma yeğledik. Oysa ikisinin at başı gideceği doruları apaçık ortadaydı. Geldik bu güne... Otuz beş yıl öncesi ve sonrası zorlu savaşların yorgunluğu ve birer arkadaş gurubunun dışına çıkamayan savaşımımızın yorgunluğu bizlerin aktivitelerimizi azalttı mutlaka. Buna birde ilerleyen yaşlarımız eklendi. Ayrıca yeni insanlarla buluşamadık. Bizlerin dışında başkaları yanımda durmadı. Bu ruh haliyle sivil ve resmi faşistlerin her türlü saldırılarına karşı umutsuzluk yaşamaya başladık. Zaten istenende buydu. Böylece saldırıya karşı direnmenin yerine sokağa bile çıkmamayı düşünmeye başladık. Tam da burjuvazinin istedikleri akıllara gelmeye başladı.

Bu durumdan çıkış yolu azda olsa işçi sınıfını örgütlemek ve halkın içinde olmaktan geçtiğini hepimiz biliyoruz. Ama bunu yapacak bilimsel yolu bir türlü tarif edemiyoruz. Kısacası, geleneklerimiz hangi gelenekten olursa olsun darbe yıllarında ve sonrasında aynı olumsuzluğu yaşayan bir arkadaş gurubu refleksiyle kocaman ideallerimizi yaşatmaya çalışıyoruz. Belki birbirimiz uğruna ölümü göze alabiliriz ama bu yüce ideallere bu yetmez. Öyleyse yılgınlıkları bir yana bırakıp sokakları terk etmemek tek çıkar yoldur. Karadeniz'in yiğitliklerle dolu savaşım gelenekleri buna müsait olduğunu herkes biliyor aslında...

İğneada'da Nükleer Enerji Politikaları

Firdes Can

Yapımı devam eden Akkuyu ve yapım aşamasında olan Sinop nükleer santrallerinden sonra üçüncü nükleer enerji santrali, Longoz Ormanları'nın bulunduğu İğneada'ya yapılacağı Geçici Hükümetin Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanı Ali Rıza Alaboyun tarafından açıklanmıştı.

Nükleer Santral yapmak istedikleri yer Avrupa'nın en büyük Longoz Ormanları ile çevrili bir alan. Çevresinde 5 göl, 3 longoz ormanı var. Burası biyolojik çeşitliliği ile tüm dünyanın ilgisini çeken bir bölge.

Trakya'da Kırklareli'nin Demirköy ilçesine bağlı bir belde olan İğneada, yalnızca Türkiye için değil, dünya için de sayılı eşsiz bölgelerden. Birinci derece doğal sit alanı olması ve coğrafi yalıtılmışlığı sayesinde çok fazla bozulmadan günümüze ulaşabilmiş bir doğallıktaki İğneada; sayısı bilinmeyen endemik türleri, subasar ormanları, tatlı ve tuzlu gölleri, bataklıkları, kıyı kumulları, Karadeniz'e kıyısı ile zengin bir ekosistem.

Bulgaristan-Türkiye sınırındaki, Istranca (Yıldız) Dağları'ndan Karadeniz'e ulaşan derelerin taşıdığı alüvyonların birikmesi ile oluşan İğneada Longoz Ormanları, 2007 yılında Milli Park ilan edilmişti.

Güneydoğu Avrupa'ya has meşe-kızılağaç-dişbudak ağaç türleri ile Türkiye'de yaşayan memeli hayvan, sürüngen ve kuş türlerinin önemli bir kısmını içerisinde barındıran İğneada Longoz Ormanları; bazı nesli tükenmekte olan memeli, sürüngen ve kuş türlerinin izlenmesi açısından oldukça önemli.

Üniversiteden yeni mezun olduğum zamanlar bir lisede ücretli öğretmenlik yapıyorum. Öğrenciler performans ödevleri ile alakalı panolar hazırlayıp, okul koridorlarında sergiliyorlardı. Serginin konusu “nük-

leer santrallerin zararları” okuldaki öğretmenlerden birisi panoları gördükten sonra öğretmenler odasına gelip uzun uzun nasıl kandırıldığımızı, aslında nükleer santralin Türkiye'nin kalkınması için ne kadar gerekli olduğunu, bu anti-propagandaların enerjide dışa bağımlı kalmamızı ve gelişmemizi istemeyenler tarafından çıkarıldığını anlattı.

Bu şekilde düşünen akademisyen, politikacı ve vatandaşlara her yerde rastlayabilirsiniz. Hele ki Türkiye'de her şeyin kutuplaştırıldığı, eleştirinin düşmanlaştırıldığı şu son zamanlarda daha da artmış olabilir.

Peki nükleer enerjiye mahkum muyuz gerçekten? Bu noktada yenilenebilir enerji kaynakları ilk akla gelen alternatif oluyor.

Tüm binaların dış yüzeyine ve çatısına güneş panelleri yerleştiresek? O zaman her bina kendi ihtiyacı olan elektriği kendi üretecektir. Rakam vererek konuşmak gerekirse; Ankara'da 24 dairelik bir apartmanın çatısında 260 m2'lik bir alana güneş panelleri konulursa o apartmanın elektrik ihtiyacı karşılanıyor. Antalya'daysa binaların çatılarında 150 m2'lik bir alan ayırmak yeterli. Sokak lambaları ve trafik ışıklarının üzerine yerleştirilen paneller ise her birinin merkezi şebeke-den bağımsız olarak çalışmasını sağlayacaktır.

Ancak bu kapitalist ülkeler ve onların enerji tüketim ve politikaları göz önüne alındığında ihtiyacı karşılamaya yetecek bir fikir değil, bu nedenle alternatif enerji kaynaklarını bu kadar masumane tartışmıyorlar.

Enerji sorununa kapitalizm krizi ekseninde bakıldığında çarpıcı bir tablo çıkıyor karşımıza. 1970'li yıllarda yaşadığı krizi kapitalizmi yeni metalara yöneltti. Krize çözüm yollarından biri olarak yeni meta alanları yarattı: Sağlık, eğitim, ulaşım, enerji, temiz hava, su...

Hava bile pazarlanıyor artık. Nasıl mı? Karbon ticareti (Temiz havanın ticareti) yoluyla. Önce emisyon ölçümleri yapılıyor. Sonra borçlu ve alacaklı ülkeler belirleniyor. Kişi başına milli geliri 7 bin 500 doların üzerinde olan ülkeler borçlu ülkeler kabul edildi. Bu ülkeler de en çok kirlilik yaratan şirketleri borçlandırıyor. Nasıl borçlandırılıyor.

Yeşil projelere yapılan yatırımlar üzerinden şirketlere karbon kredisi kazanılıyor (HES'ler, rüzgar tribünleri, güneş enerjisi, arıtma tesisi vs.). Bir de toplumu bilinçlendirme eğitimi verenlere karbon kredileri sağlanıyor. Karbon kredileri borsalarda işlem görüyor...

Karbon ticaretinde en fazla kazandıran süreç doğal kaynaklarının metalaşması... “Akdeniz'i güneş enerjisi paneli tarlalarına çevireceğiz” söylemi sevinilesi değil iklim ve doğayı katledecek bir sürecin habercisi.

Dünya kirletildikçe daha çok karbon kredileri veriliyor. Bu krediler verildikçe derelere, verimli tarım topraklarına yatırım yapıldıkça doğa yok oluyor. Birileri bu yok oluştan yeniden besleniyor.

Bu kadar enerji tüketmek zorunda mıyız? Sanayi sürekli enerjiye ihtiyaç duyan bir canavar olmak zorunda mı?

Asıl sorun ve çözüm üretilmesi gereken nokta budur. Değişmesi gereken bu enerji politikalarıdır. Ve evet enerji politikalarınıza, nükleerlerinize, HES'lerinize vb. karşıyız! Çünkü sizin çıkarlarınız için doğanın yok olmasına, insanlığın tehlikeye atılmasına, savaşlarınıza göz yummayacağız! Sizin daha çok tüketmeniz için alternatif yaratmak, karşı çıktığımız bu politikalarınızın daha az tahrip edenini tercih yok etmek zorunda değiliz.

Devlet Şiddeti Üzerine

Selda Kumlu

Terör; siyasal, dinsel, ekonomik bir amaca ulaşmak için başvuru baskı, şiddet ve yıldırma yöntemlerinin tamamını kapsıyorsa şayet, her şeyin başında devlet ve günümüz gerçekliğinde burjuva devlet en temel ve büyük terörist organizasyondur. Şiddet uygulama tekelinesi, yasalarla kendi tekeline alması, burjuva devletin özünde yatan terör gerçeğini değiştirmez.

Modern (burjuva) devlet disiplinli yani itaatkâr ve üretken bir toplum yaratma düşü kurarken aslında totaliter devlet anlayışının da temellerini atmış oldu. Sadece ihtiyaç duyduğunda değil, her daim siyasal zora dayanan ve zor üzerinde ayakta kalan burjuva devlet için faşizm ve liberal demokrasi tüm çelişik görünümüne rağmen, içsel gerçekliklerdir. Türkiye devletinin de siyasal şiddet açısından sicili epey kabarıktır.

Türkiye devleti ve iktidarları (bugünün özelinde de AKP iktidarı) baskıyı, şiddeti ve zulmü haklı gösterebilmek için toplumu ideolojik bir bombardımana tâbi tutmaktadır. Bu ideoloji, devletlerin ve egemen güçlerin uyguladıkları şiddetin ve terörün her türlüünü haklı, meşru ve zaruri göstermeye çalışırken; karşıtının en masum hareketini dahi terörün en korkuncu, şiddetin en vahşisi, kesinlikle haksız ve gayri meşru ilan edebilmektedir.

Devlete bu keyfi ayrımı yapma imkânı tanıyan ve toplumun çoğunluğunun gözündeki de yapılanı meşrulaştıran temel olgu, devletin şiddet tekelinesi elinde tutması ve esas olarak bunun kitleler nazırında kabul görülmesidir.

Hemen her ülkede ezilenlerin ve sömürülenlerin

hakkını araması, greve veya direnişe gitmesi, protesto eyleminde bulunması burjuvaziye göre terör eylemi sayılabilir. Ancak polisin hakkını arayan halka coplarla ve gazla saldırmaması; en demokratik hakkını kullanarak barışçıl bir eylem veya gösteri yapan insanları dahi öldüresiye dövmesi, gözaltına alması, gereksiz yere tutuklaması, işkence etmesi, savcılarının sudan bahanelerle on yılları bulan hapis cezaları talep etmesi ve hâkimlerin de bu cezaları vermesi terör olmadığı gibi, terör karşıtı tedbirlerden sayılır! Biliyoruz ki, devlet ve onun kolluk kuvveti olan polisin şiddeti adaletsiz bir düzen içinde ezilen geniş kitlelerin korkutulması ve susturulması için vardır! Uğur Kaymaz 21 Kasım 2004'de Mardin'in Kızıltepe ilçesinde babası Ahmet Kaymaz'la birlikte "terörist" oldukları gerekçesiyle güvenlik güçlerinin öldürüldü. Uğur'a 13 kurşun, babasına 8 kurşun isabet etmişti. Uğur Kaymaz evinin önünde ayağında terlikleriyle öldürüldüğünde 12 yaşındaydı.

25 Kasım 2007'de İzmir'de Baran Tursun "dur ihtarına" uymadığı gerekçesiyle kovalandı ve vuruldu. Baran Tursun, başının arka kısmından aldığı kurşun yarası sonucu daha sonra hastanede öldü. Haklarında dava açılan polisler 18 Eylül 2007'de beraat etti. 2013 Gezi direnişinde polis memuru Ahmet Şahbaz'ın açtığı ateş sonucunda başına isabet eden bir mermi ile yaralandı. Birkaç gün içerisinde tüm organları iflas etti ve 14. günün sonunda öldü. Günay Özarslan 24 Temmuz 2015'de Bağcılarda evlere düzenlenen polis operasyonunda infaz edildi. Ve Dilek Doğan, 24 yaşındaki bir genç kız, evine

arama yapmaya gelen polislerce vuruldu ve yoğun bakıma alındığı hastanede hayatını kaybetti. Bu örnekler daha niceleriyle çoğaltılabilir. Devletin bu özü kavrandığında devlet şiddetine karşı meşru müdafaa haktır. Ezilenler kendilerini bu şiddete karşı korumak ve birlik olmak zorundadır. Biz haklıyız ve haklı olduğumuz için susturmaya, baskılamaya ve boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Bize uyguladıkları şiddetle topluma " rıza gösterin, yoksa sonunuz böyle olur " diyorlar. Ya buna boyun eğeceğiz ve kabul edeceğiz, ya da mücadeleyi yükselteceğiz.

Hukuk Devletinde Adeleti Beklemek!

Yaşadığımız coğrafyada her an gündeme üst üste düşen katliamlar, cinayetlerle karşı karşıya kalıyoruz. Tüm örgütlü güçleriyle sürece hâkim olan burjuva devlet, başından sonuna durumu istediği gibi yönetebiliyor. Özellikle art arda gelen olaylar, bir önceki katliamın gündemden düşmesine olanak sağlayarak, devleti rahatlatılıyor.

Büyük adalet sarayları yaparak, adaletin-hukukun önemine dikkat çekerken, kendisine yönelik bir tehlike gördüğünde ise, adalet sarayına ihtiyaç duymadan, hukukunu sokakta, evde anında uygulayabiliyor. Sokakta, evlerde bitiremeyeceği davaları da sürünce-medede bırakarak, şehirden şehire taşıyarak, belgeleri yok ederek istediği sonucu almaya çalışıyor.

13 Mayıs 2014'de, Soma'da 301 madencinin yaşamı-

nı yitirdiği cinayete ilgili olarak görülen 46 sanıklı davanın duruşması, 23 Ekim 2015 günü yapıldı. Dava süreci devam ederken, Maden sahibi şirketin, bu sürede işçi ailelerine, tanıklara yönelik tehditlerinin arttığı, bazı tanıkların baskılarla bu ifadelerini değiştirdiği medyada yer alıyor. Sektörde üretim yapan Maden şirketleri, eylemlere katılan, tanıklık yapan işçileri işten atmakla tehdit ediyor.

Birçok iş cinayeti davasında olduğu gibi, Soma davasının da sonucu bellidir. Sermayenin örgütlülüğü karşısında, hukuk, adalet, işçinin emekçinin değil, sermayenin yararına çalışmakta. İşçiler kendi adalet ve hukuk sistemlerini kurmadıkça, burjuva hukukundan medet umarak, Franz Kafka'nın "Dava" romanındaki Joseph K. durumuna düşerek, olmayan bir adaleti, olmayan bir hukuku arayacaklardır.

TİKKO Gerillalarına Son Veda

Dersim'in Ovacık ilçesi, Mercan Vadisi Şahverdi köyünde, 21 Ekim gecesi TC askerleri ile TKP/ML(TİKKO) gerillaları arasında yaşanan çatışmada, 3 TİKKO gerillası yaşamını yitirmiştir. Yaşamını yitiren gerillar; Cengiz İçli(Ünal), Hakan Çakır(Yurdal), Özgüç Yalçın(Sefkan).

Cengiz İçli ve Hakan Çakır çatışma esnasında yaşamını yitirmiş, Özgüç Yalçın ise yaralı olarak yakalanıp saatlerce işkence gördükten sonra katledilmiştir. Özgüç Yalçın'ın DNA ve kan testi için ailesi, devletin keyfi uygulamalarıyla günlerce bekletilmiştir.

Cengiz İçli'nin canezesi Mersin'de, Hakan Çakır Dersim merkezde son yolculuklarına uğurlandılar. Özgüç Yalçın ise Dersim'in Hozat ilçesinde yığınsal bir katılımıyla yıldızlara uğurlandı. Cenazede öfke ve mücadeleyi sürdürme kararlılığı hakimdi. Yoldaşları marşlar ve türküler söyleyerek, bayrağı kaldığı yerden alacaklarını, mücadeleye devam edeceklerini ve yoldaşlarının kanlarını yerde bırakmayacaklarını söylediler.

Özgüç'ün mezarı başında babası:

"Sevgili Hozatlılar, Onlar üç yoldaşlardı. Eşitlik, özgürlük, adalet temelinde bir dünya için, kanlarının son damllarına kadar mücadelettiller. Aynı zamanda onlar üç kardeştiler. Kardeşlik andlarını kanlarıyla imzaladılar. Dolayısıyla üçü de çocuğumuzdur. İki çocuğumuzun biri Dersim'de, diğeri Mersin'de defnedildi. Şimdi Özgüç'ümüzü buraya defnediyoruz. Onu Dersim'in bağrına emanet ediyoruz. And olsun, şart olsun ki, biz onların yollarına leke sürece en ufak bir şey yapmayacağız. Hepimiz onlara layık olacağız.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşasın Komünizm!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Kahrolsun Kapitalizm!"
diyerek konuşmasını sonlandırdı.

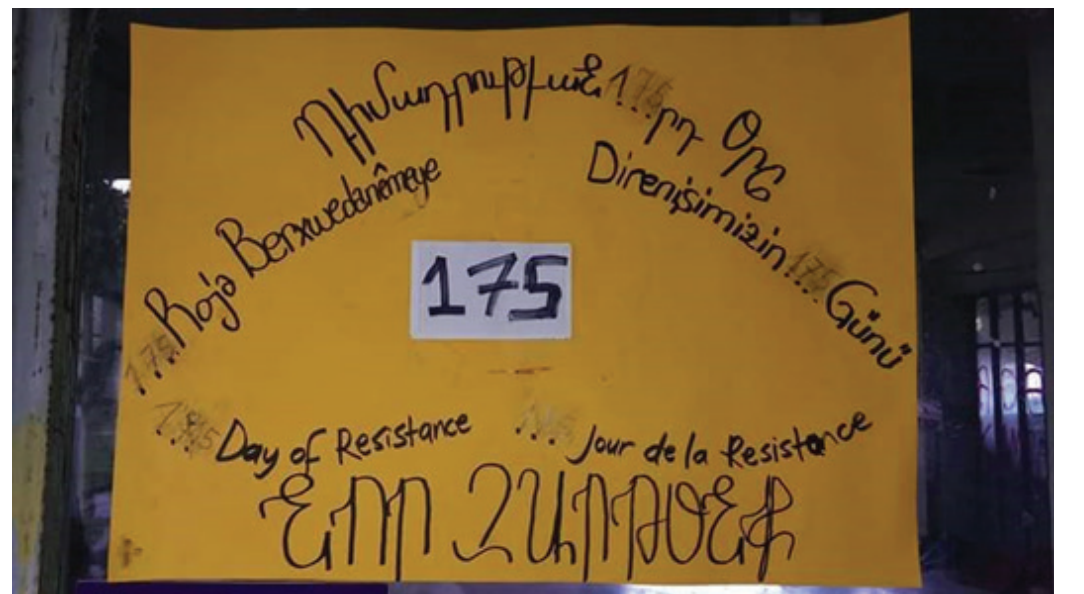

Özgüç Yalçın

Kamp Armen Ermeni Halkına İade Edildi

Kamp Armen, Ermeni toplumunun en önemli hafıza mekânlarından biri. Gedikpaşa Ermeni Protestan Kilisesi tarafından satın alınan Tuzla Ermeni Çocuk Kampı, yıllarca aralarında Hrant Dink ve eşi Rakel Dink'in de olduğu çocuklara ev sahipliği yaptı. 6 Mayıs 2015'te resmîyetle sahibi görünen kişi yetimhaneyi yıkmak istedi. Yıkımı gündeme gelen yetimhane soykırımın 100. yılında; soykırımın sadece insan öldürmeye dayalı bir politika olmadığını, yalnızca Ermenileri değil, onların kültürlerini de yok etme amacı güttüğünü göstermiş oldu. Süreç boyunca Markar Esayan gibi AKPliler yetimhaneyi bir seçim malzemesine dönüştürüp sanki Ermenileri yok eden devlet geleneğinin bir uzantıları değilmiş gibi masum çocuk rolüne büründüler. 7 Haziran sürecinde yetimhaneyi iade ettirdiklerine dö-

nük yalanlar söylediler. Şimdi de aynı şekilde Ermeni halkının mücadelesini destekler görünüp, yetimhaneyi kendileri geri kazandırmış gibi demeçler verip reklam yapacaklar. Ancak biz biliyoruz ki egemenler bizim mücadelemizle geri adım atarlar. Vicdanları, insanlıkları politikalarında belirleyici rol oynamaz. Kamp Armen'in yıkımına başlarken oranın bir yetimhane olduğunu öğrenen yıkım işçisi, yıkımı bırakabilir. Ancak burjuva siyasetçileri için bir yetimhanenin, hele ki bir halk için böylesi bir bellek yaratan bir yetimhanenin yıkılması pek bir anlam ifade etmeyecektir. Kamp Armen 175 gündür direndiği için yıkılmadı. Ne mal sahiplerinin vicdanı, ne iktidar vekillerinin çabasıyla durdu yıkım. 175 gün boyunca yetimhanenin bahçesinde yıkıma karşı nöbet tutan, defalarca kez faşist-

ler tarafından tehdit edilip saldırıya uğrayan, "100. Yılında Ermeni Soykırımını devam ediyor" diyip, buna karşı mücadele eden sosyalistler, Ermeni gençler ve Ermeni halkıyla dayanışma gösteren binlerce insan bu yıkımı

durdurdu. Soykırımlar, yok saymalar, asimilasyonlar bu devletle var olacak. Ancak biz mücadele ettikçe geri adım atılacak ve bu topraklarda yok edilen-yok edilmeye çalışılan halklar kazanacak!

Direniş - Eylem - Mücadele

TELEKOM

Haklarını alamadıkları için Türk Telekom'a bağlı ART isimli taşeron firmada çalışan işçiler, iş bıraktı. Söz verildiği halde bir buçuk yıldır maaşlarında iyileştirme yapılmadığını söyleyen işçiler, talepleri karşılanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini söylediler. İstanbul Anadolu Yakası Telekom işçileri, arıza ve kazalardan dolayı yapılan kesintiler, ödenmeyen primler ve yapılmayan zamlar nedeniyle, daha önce iş bırakan bazı arkadaşların işlerine son verilmesi sebebiyle, haklarını aramak adına bu sefer topluca eyleme çıktılar.

GAMAK

İstanbul OSB'de bulunan 750 işçinin çalıştığı Gamak Motor Fabrikası'nda işçiler grev kararı alarak iş bıraktı. Temmuz ayından bu yana yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine grev kararı alan

işçiler, örgütlü oldukları Çelik-İş Sendikası'nın taslağında bulunan, %35 ücret zammı talebine patronun, %8 zam teklif etmesi üzerine, fabrika kapısına "Bu iş yerinde grev var" pankartı astılar. Fabrika bahçesinde toplanan işçilere konuşan sendika yetkilisi Hasan Baş; "Faiz yapılacak ücret zammından çok, ücretlerin sınıflandırılması uygulamasının kaldırılmasını istiyoruz. Bu tüm Gamal işçilerinin hakkıdır." dedi. Sendika tarafından görev gözcülerinin dışındaki tüm işçilerin evlere gönderilmesi ve gözcülerin basına demeç vermemesi konusundaki sendika uyarıları bazı işçiler tarafından protesto edildi.

IFF AROMA

Kocaeli Gebze'de kurulu bulunan ABD merkezli IFF Aroma ve Esans Sana-

yi firması çalışanları, toplu sözleşme hakları için eylem gerçekleştirdiler. Tek Gıda-İş Sendikası bünyesinde örgütlenen ve toplu iş sözleşmesi için yeterli çoğunluk sağlayan işçiler, patronun yetkiye itirazı üzerine, uzun süredir toplu sözleşme masasına oturamadılar. Bu durumu ABD Konsolosluğu önünde gerçekleştirdikleri eylemle protesto eden işçiler, “Yaşasın onurlu mücadeleimiz”, “Direne direne kazanacağız.” “Yılgınlık yok direnişe devam” sloganları atarak taleplerini içeren mektubu, ABD konsolosluğuna verdiler. Eylemde konuşan sendika yetkilisi;

“Yetkiyi almamıza rağmen, davalarla süreci uzatıyor, örgütlülüğü dağıtmaya çalışıyorlar. Ama başaramayacaklar, sonuna kadar mücadele edeceğiz.” dedi.

ÇAYELİ BAKIR

Rize'nin Çayeli ilçesinde bulunan Çayeli Bakır İşletmeleri'nde çalışan 320 işçi, grev kararı alarak üretimi durdurdu. 30 Ekim günü işletme önünde toplanan işçiler, grev kararının açıklanmasından sonra grev çadırlarını işletme önüne kurdular. İşletme önünde basın açıklaması yapan Türkiye Maden İşçileri Sendikası Sivas Şube Başkanı Zekeriya Gültekin;

“İşverenin önümüzdeki üç yıl için sıfır zam teklifi üzerine bu grev kararını aldık. Bu işletme metal fiyatlarının en düşük olduğu dönemde bile bilançosunu kârla kapatmıştır. Sıfır zam dayatmasının hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Bu tekliflerinden vazgeçemedikleri sürece, bu işletmede üretim olmayacaktır. Yasal grev hakkımızı sonuna kadar kullanacağız.” dedi.

İzmir'de Belediye İşçileri Grevde

İzmir’de Büyük şehir belediyesine bağlı Grand Plaza şirketine bağlı olarak faaliyet yürüten Kent ekmek fabrikası işçilerinin sorunları bitmek bilmiyor. Grand Plaza şirketi Büyükşehir belediyesi tarafından kurulmuş bünyesinde bir çok işletmeyi barındıran esas olarak da Turizm sektörü kapsamında görünen bir belediye işletmesi olarak kurulmuştur. Bünyesinde Kent ekmek fabrikasının yanı sıra kafeteryaları ve tarihi Havagazı fabrikası tesislerini barındıran bu şirket daha çok bir işletmeler topluluğu konumundaydı. Yaklaşık dörtyüz civarı çalışanı olan bu şirket de işçiler, DİSK’e bağlı OLEYİS sendikasında örgütlü iken, AKP hükümetinin yürütmüş olduğu bir dizi komplolar sonucu, OLEYİS sendikası DİSK’den ayrılarak HAK-İş Federasyonuna dahil olmuştu. Bu süreçte o dönem ki DİSK yönetiminin basiretsiz tutumu nedeniyle yeterince etkin davranılamamış sendikaya yapılan operasyona adeta seyirci kalınmıştı. İşçiler Hak-İş Federasyonuna dahil olmayacaklarını belirterek DİSK’e bağlı bir sendika kurmaya çalışmışlar ancak yeterli destek bulamadıkları ölçüde yalnız kalmışlar ve o dönem Grand Plaza işverenin de baskısıyla Türk-İş konfederasyonuna bağlı TOLEYİS sendikasına yönlendirilmişti.

Toleyis sendikası ile iki toplu iş sözleşmesi geçiren işçiler, bu sendikanın işveren yanlısı pozisyonu sonucu ciddi hak kayıplarına maruz kalmışlar Aile yardımı adı altında verilen sosyal haklar, işçilerin maaşından kesilerek geri alınmıştı. Bu duruma tepki gösteren işçiler o dönemde yeni kurulmakta olan DİSK'e bağlı Devrimci Turizm işçileri sendikası ile bağlantıya geçmişler. Ve TOLEYİS sendikasına karşı Devrimci Turizm İşçileri sendikasında örgütlenmeye çalışmışlardı. Devrimci Turizm işçileri Sendikası ise işçilerin bu talebini arşılamak için örgütlenme süreçlerine hız vermiş ve işletmeler nezdinde çoğunluk sendika durumuna gelmişti. Çalışma bakanlığının iş-kollarına ilişkin düzenlemeleri sonucu yapılan kanun değişikliği sonrasında Grand Plaza işletmesinin bir paçası olan Kent Ekmek Fabrikasının Turizm iş kolunda değil Gıda iş kolunda örgütlenmesi gerektiği bildirilmiş, İşçiler yeniden sendika değişikliğine gitmek durumunda kalmışlardı. Ayrıca ofis çalışanlarının ise yine yasa gereği Sosyal-İş sendikasına üye yapılması sonrasında Devrimci Turizm işçileri sendikası azınlığa düşmüş ve Kafe-terya ve restoranlara ilişkin yetkiyi TOLEYİS sendikası almıştı. Gıda iş kolunda faaliyet gösteren Tek-

Gıda-İş sendikası ise işveren desteği ile hızlı bir şekilde örgütlenerek Kent ekmek Fabrikasında yetki almıştı. Ancak bütün bunlara rağmen işçi sınıfının üretimden gelen gücünün farkında olan, Kent ekmek fabrikası işçileri, sendika seçiminden ziyade birliklerini daha da yükselterek birbirlerine kenetlenmişler ve toplu iş sözleşmesi sürecine komiteler kurarak aktif olarak katılmışlardır. İşverenin diğer işletmelerde sarı sendika Toleyis sendikası ile yapmış olduğu sözleşme Kent ekmek fabrikası işçilerine dayatılmıştı. Bu sözleşmeye göre işçilere yüzde sekiz zam uygun görülmüş, yetmiş beş gün olan ikramiye tutarı ise seksen beş gün olarak kabul edilmişti. Bu durum işçiler için iki yıl boyunca

zam almadan çalışmak olarak değerlendirmişti.

Ancak işçilerin bu duruma tepki göstermesi sonucu Tek Gıda iş sendikası işverenle sürdürdüğü toplu pazarlığı bitirmek ve Grev ilan etmek durumunda kalmıştır. Yasal sürenin geçmesinden sonra uzlaşmanın sağlanamamış olması sonucu 30-Ekim-2015 günü işçiler greve çıktılar. İşçilerle yapılan görüşmelerde morallerinin oldukça yüksek olduğu ve haklarını alacaklarından emin oldukları görüldü sık sık atılan sloganlardan birinin direne direne kazanacağız olması, yine kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç bizim sloganlarının atılması işçilerin kararlılığını gösteren bir faktör olmuştur.

Meslek Liseleri, Devrim Meselesi!

Erkan Bilmez

Geçtiğimiz yıllarda Türkiye burjuvazisinin önemli yatırım gruplarından bir tanesi meslek liseleriyle ilgili bir çalışma başlattı. Çalışmanın başlığı ise ‘meslek liseleri, memleket meselesi’ idi. Bu çalışmayla meslek liselerinin Türkiye için öneminden ve geliştirilmesinin memlekete ne gibi faydalar getirilebileceğinden bahsedildi. Bu kampanya çalışması hala devam ediyor. Burada memleket meselesi olarak gösterilen meslek liselerinin geleceği, daha çok Türkiye burjuvazisinin geleceği için önemli aslında. Kendi bölgesinde yükselmeye çalışan Türkiye burjuvazisi artık eğitimli bir ara eleman katmanı istiyor. Yine geçtiğimiz yıllarda AKP’li bir bakan; ” Bizim için bilim insanı yetiştirmek gibi bir mesele yok. Biz icatlar üreten bir ülke değiliz, bizim eğitimli ara elemanlara ihtiyacımız var!” demişti. Bu söylem bize AKP hükümeti ile beraber Türkiye Cumhuriyeti’nin önümüzdeki dönemde meslek liselerine nasıl stratejik bir önem verdiğini göstermektedir. Gençler düz liseler yerine, meslek liselerine yönlendirilmekte oradan da rahat geçiş imkanlarıyla iki yıllık meslek yüksek okullarına yönlendirilmektedir. Ayrıca sayısının her geçen gün artmasıyla övünülen üniversiteler ise özellikle meslek yüksek okulu bölümleri açmaya özen göstermektedir.

Meslek liseleri ile beraber her genç daha liseden itibaren üretim sürecine katılmaktadır. Zorunlu stajyerlikle hiçbir ücret almadan üretim sürecine dahil edilen gençler aynı zamanda işverenleri de büyük yüklerden kurtarmaya başlamıştır. Öte yandan bu vesileyle devlet gençleri ‘işsiz’ kategorisinden de alarak işsizlik oranlarını da azaltmaya çalışmaktadır.

Yazının başında meslek liselerinin hem hükümet hem de burjuvazi için ne kadar da stratejik bir öneme sahip olduğunu söylemiştik. Yalnız şunu da söylemeliyiz meslek liseleri onlar için ne kadar stratejikse komünist hareket için de stratejik bir öneme sahiptir. Şimdiden işçi sınıfının içindeki genç ve taze dinamikleri oluşturan meslek liseleri, devrimci bir kalkışma için çok büyük imkanlar barındırıyor. Bu imkanlar ancak meslek liselerinde uzun soluklu bir örgütlenmeyi önüne koyanların önüne gelebilir. İşçi sınıfının devrimci yolundan yürümeyi önüne ana hedef olarak koyan Genç Sosyalistlerin meslek liselerinde uzun soluklu ve kararlı bir örgütlenmeyi önüne koyması

gerekiyor. Özellikle İstanbul, Ankara, İzmir, Kocaeli gibi belli başlı şehirlerde belli meslek liselerinde örgütlenme çalışmalarına başlamak gerekiyor.

Meslek liseli öğrencilerin sınıfın en diri ve en dinamik unsurunu olacağının bilinciyle başlaması gereken bu çalışmalar; meslek liseli öğrencilerinde bilincine yansıtılmalıdır. Öğrencilere demokratik ve özerk lise veya üniversite gibi istekler yerine onların gelişmekte olan sınıf bilincini de uyandıracak politik bir hat üzerinden çalışma yürütülmelidir. Bunun yanı sıra meslek liseli öğrencilerin yaşadığı

staj sömürüsü üzerinden oluşturulacak taleplerle birçok öğrenci politik bir hatta buluşabilir.

Genç Sosyalistlerin önünde gençliği sınıfsal olarak ayırıştırmak ve onları işçi sınıfı mücadelesinin bir parçası yapmak vardır. Meslek liseleri daha en başından sınıfsal bölünmenin açık yaşandığı yerlerdir. Genç Sosyalistlerin meslek liselerinde bir an önce kararlı bir devrimci gençlik çalışmasını örmesi gerekiyor. Unutulmamalı; meslek liseleri, devrim meselesidir!

İmam Hatip Okulları Üzerine

Haşmet Suiçmez

İmam hatip okulları, dini görevli (imam, müezzin vb) olması için öğrenciye eğitim veren kurumlar olarak tanımlanıyor. Bugün Türkiye’de 1352’si ortaokul, 988’i lise olmak üzere toplam 2340 adet imam hatip okulu ve bu okullarda okuyan yaklaşık 500 bin öğrenci mevcut.

Kendini genel olarak inançlı, Müslüman, dindar olarak tanımlayan bir toplumda bile kişi başına 0,0067 adet din görevlisinin (150 kişiye bir dini görevli) düşmesi insan aklına pek yatacak bir durum değil. Neyse ki mezunların hepsi din görevlisi olmuyor. Bu yüzden akla yatacak bir şekilde bu tabloya açıklık getirebiliriz.

İmam hatip okulları projesi aslında yeni bir proje değil. Kemalizmin din devletinden devlet dinine geçiş dönemi bir politikası olarak da karşımıza çıkan imam hatip okulları, 80 sonrası Türkiye’de (28 Şubat dönemindeki ufak kırılmayı saymazsak), özellikle de AKP iktidarında sahip olduğu anlamını epey pekiştirip geliştirdi. Her dönem toplumun yönlendirilmesi, belli bir ideolojiye kanallanması için dinin imam hatip okulları gibi kurumlarca ‘öğretilmesi’ iktidarların uğraşlarından biri olmuştur.

Bugünün Türkiye’sinde imam hatip okulları, yıllar evvel, dönemin başbakanının da dillendirdiği gibi, ‘dindar’ nesil yetiştirme operasyonunun bir parçasıdır. Bu dindar nesil neyse ki ölü yıkamayı, namaz kılmayı, peygamber-

rin hayatını çok iyi bilecek. Biz de zaten devletin eğitim kurumlarında diyalektik materyalizm dersleri verilmesini beklemiyorduk elbette! Ancak verilen eğitim, resmi devlet ideolojisinin taşınmasının, düzene bağımlı bireyler yaratmanın da ötesinde çabalar taşıyor. Mesela MEB’den

edindiğimiz bilgiye göre imam hatip okullarında verilen “Temel Dini Bilgiler” adlı derste, anlatılan sadece İslam’ın daha iyi tanıtılması. Bunun yanında peygamberin hayatı, Kuranı Kerim gibi derslerle de eksik kalan dini bilgi

tamamlanıyor! Din eğitimi denilince teoloji, din olgusu, tanrısallık gibi tartışmalar bekliyor insan. Ama tabii ki böyle olmayacak. Toplumun dindarlaşması adına, kendilerince toplumsal düzeni bozan davranışlardan bir nesil koruyacaklar. Onlar bu davranışları, ahlaksızlık, aile düşmanlığı vs diye nitelendiriyorlar ancak düzeni bozan davranıştan kastettikleri düzen dışı ideolojiler barındıran bir nesil yaratılmasının önüne geçmek.

Elbette iktidarın niyeti alını secdeye değen bir nesil yaratmak ya da her tarafı vaizlerle, hatiplerle doldurmak değil. Cumhuriyetin kurulmasından bu yana iktidarın arzuladığı bütün toplumsal dönüşümlerde olduğu gibi (bakınız 12 Eylül darbesinin ardından benzer bir devletçi-Müslüman nesi yetiştirme çabası) günümüzde de AKP eli ile toplumu ehlileştirme, uyuşturma ve yönlendirme

mekanizmasının bir parçası olarak imam hatip okulları kullanılıyor.

Karşılaştığımız tehlike din ile uyuşturulmuş pasif bir nesil yaratmanın ötesinde, dini ideolojiyle harmanlanmış düzene kökünden bağlı ve yeri geldi mi epey aktifleşecek bir karşı devrimci grup yaratmaktır. 60ların, 70lerin Türkiye’sindeki antikomünizm üzerinden gençleri Komünizmle Mücadele Dernekleri ya da faşist komanda

kamplarına örgütleyen devlet, bugünün ihtiyacı doğrult

usunda (artık antikomünist niteliğini geri plana iterek) daha resmi ve meşru yollarla kullanacağı kitleyi İmam Hatip okulları üzerinden var ediyor.

Ancak İmam Hatip okullarının bu kadar yaygınlaşması elbette niteliği düşük, niceliği yüksek bir grup yaratıyor. Binlerce öğrenci istemeye istemeye imam hatip okullarında eğitim alıyor. Bu demektir ki gençlik ailelerin çabası dışında din eğitimi almaya çok da hevesli değil.

Biz de biliyoruz ki din eğitimi alan gençler, iktidarın ideolojik üretim merkezinde olsalar bile düzenden kopabilir, devrimcileşebilir. Bu yüzden İmam Hatip projesinin tehlikesini göz ardı etmeden, her alanda olduğu gibi bu alanda da sözümüzü yükseltmeye, örgütlenmeyen çalışacağız!

Ege Üniversitesi'nde Direnişe Devam

Mercan Yılmaz

Üniversitelerin açılmasıyla onların sorunları da tekrardan gündeme gelmiş oldu. Birçok kişinin bu kadar da olmaz diyeceği tuhaf uygulamalar güvenlik gerekçesiyle uygulanmaya çalışılıyor. Öğrencilere yeni baskılar dayatılmaya çalışılıyor.

İzmir'de Ege Üniversitesinin de açılması sonucu birikmiş sorunlar yumağı tekrardan gündeme gelmiş oldu. Öğrencilere geçen dönem yapılan baskılar ve faşist saldırılar yetmezmiş gibi, Edebiyat fakültesi yanındaki forum alanının tellerle çevrilmesi ve öğrencilere yasaklanması tepki çeken uygulamalardan birisi olmuştur. Ayrıca öğrenciler kriminalize edilerek okula giriş çıkışlarda suçlu muamelesine tabi tutulmaktadır. Okulun birçok girişine

turnikeler koymak vasıtasıyla öğrencileri denetim altına alacağını düşünen anlayış, bu insanlık dışı çabasında ısrar etmekte ve öğrencileri güvenlik adı altında baskılamaya çalışmaktadır. Geçen yıl hatırlanacağı üzere turnikeler olmasına rağmen okula sivil faşist güçler dışarıdan giriş yapmışlar ve ÖGB denilen özel güvenlik birimlerinin müdahalede bulunmadığı ortaya çıkmıştı.

Ege Üniversitesi öğrencileri, Faşist saldırılara karşı turnikeler veya ÖGB birimleri sayesinde değil, bir araya gelerek, güçlerini birleştirerek engel olmuşlardı. Bu nedenle Ege Üniversitesi öğrencileri kendilerine yönelik yapılan baskılara karşı yılmayacaklarını belirtmişler ve turnikelerin kaldırılmasına ilişkin çok sayıda imzanın toplandığı bir imza kampanyası düzenlemişlerdi. Toplanan imzaların dikkate alınmasını isteyen öğrenciler tepkilerini sürdürmeye devam etmektedirler.

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı Kuruldu!

Genç Sosyalistler Birliği'nin de içinde bulunduğu gençlik örgütleri, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı'nın kuruluşunu kamuoyuna deklare eden bir basın toplantısı düzenledi. Basın açıklamasında "Devletin katliamlarla, infazlarla öldüremediği öğrenciler tutuklanıyor. Sadece siyasi faaliyetler de değil artık tutuklanmak için AKtrollerin hedef göstermesi yetiyor. Hemen savcılar harekete geçebiliyor. Attığınız bir tweet, dinlediğiniz bir müzik, çantanızda bulunan bir bildiri, katıldığınız bir basın açıklaması, kütüphanenizden bir kitap tutuklanmanız için yeterli... bir yandan tutuklamalar yaşanırken öte yandan üniversitelerde açılan soruşturmalarda öğrenciler okullarından uzaklaştırılıyor. 'Öğrencilerin ve gençlerin partisi' olduğu-

nu iddia eden AKP yolsuzluk yapanlardan ve katillerden sakındığı cezaevlerini gençlerle dolduruyor, öğrencilerin eğitim hakkını gasp ediyor. Akademiyi kendi ocağı haline getirmeye çalışarak buna engel teşkil edenleri bastırmayı deniyor. AK olmayan gençler terörist ilan ediliyor, gençlik mücadelesi hedef alınıyor..." denildi.

Basın metni "Arkadaşlarımız özgür olana dek kampanyamızı sürdürmeye, dayanışma ağını büyütmeye çağırıyoruz"denerek sonlandırıldı. Tutukluluğun öğrencilikten kaynaklanmadığını, tutuklu öğrencilerin masumlaştırılmak yerine devrimci faaliyetlerinden dolayı tutuklandığını biliyoruz. Bu yüzden "Tutuklu Öğrencilere Özgürlük" demenin yanında "Devrimci Tutsaklara Özgürlük" sloganını

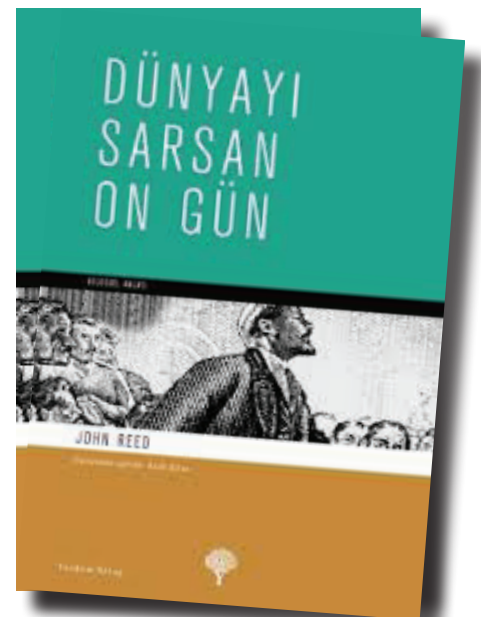
da yükseltmek gerekiyor.

Tutuklu arkadaşlarımız şiddet eylemlerine bulaşmış olsun ya da olmasın, tutsak edilmelerinin tek temel sebebi onların devrimciliğidir. Biz de GSB olarak bir yandan "Tüm Devrimci Tutsaklara Özgürlük" derken, diğer yandan siyaseten ve dayanışma için "Tutuklu Öğrencilere Özgürlük" diyeceğiz.

Öldüremediği devrimcileri tutuklayan, işkenceyle, baskıyla sindirmeye çalışan iktidar karşısında öğrenci, işçi fark etmeksizin bütün devrimci tutsakların yanında olup, onlar özgürleşene kadar bu alanda dayanışmayı ve mücadeleyi yükselteceğiz!

Kitap önerisi: Dünyayı Sarsan 10 Gün

Amerikalı komünist devrimci John Reed'in yazdığı Dünyayı Sarsan On Gün romanı; Ekim Devrimi'ni ve dünyayı sarsan o heyecanlı günleri anlatan destansı bir romandır. Roman dememize bakmayın, Dünyayı Sarsan On Gün kurmaca bir eser değildir. John Reed'in bizzat Ekim Devrim'ine giden süreçteki tanıklığı üzerinden şekillenen roman bir tür belgesel niteliği de taşıyor. Romanın en ünlü pasajlarından birisi olan; bir bolşevik işçinin kendisini eleştiren bir menşeviğe verdiği cevap bölümü için bile okunmaya değerdir Dünyayı Sarsan On Gün romanı. Bolşevik işçinin verdiği cevap ise şudur; "Ben cahil bir adamım sizin kadar bilmem beyim. Tek bir şey bilirim, iki sınıf var. Biz işçi sınıfı ve karşımızda da burjuva sınıfı. Burjuvalar da bizim düşmanımızdır"

Şiir: Marşımız

İşyanın ayak sesi, alanları döv!
Yukarı, gururlu başlar dizisi!
Biz, ikinci Nuh tufanıyla
Yeniden yıkayacağız dünyanın tüm kentlerini.

Günlerin öküzü hantal,
Yılların kağnısı ağır,
Tanrımız koşudur bizim
Yüreğimizze davul.

Altınımızdan daha yücesi var mı?
Kurşun vızıltısı mı bizi sindirir?
Çınlayan sesimizdir o altın;
Silahımızsa türkülerimizdir.
(...)
Gök pek sıkkın görünmede nedense,
Onsuz dalgalandırılım türkülerimizi,
Hey büyük Ayı! söyle de
Oraya yaşarken alsınlar bizi!

Mutluluğu iç! Türkünü söyle!
Bahardır akan damarlarımızda
Vursun savaş temposunu yürek
Bakır bir trampet olan bağrımızda.

Vladimir Mayakovski

Film: Komünist

Komünist filmi Sovyet yapımı bir film. Bolşevik bir işçinin Beyaz ordu güçlerine karşı verilen iç savaş sırasında gittiği bir köyde karşılaştığı sorunları anlatan Komünist filmi; bizlere Ekim Devrimi'nin ne gibi büyük zorluklar ve özverilerle gerçekleştiğini destansı bir şekilde anlatıyor. Komünist filmi, insanlığın kurtuluşu yolunda atılan büyük bir adım olan Ekim Devrimi'ni sıradan insanların verdikleri mücadele süreçleri üzerinden anlatıyor. 'Anlatılan bizim hikayemiz.'

NATO Akdeniz'de

İtalya'nın Sicilya adasının batısındaki Trapani-Birgi Hava Üssü'nün merkez komuta noktası olduğu büyük tatbikata, aralarında Türkiye'nin de olduğu 28 üye ülkenin yanı sıra 9 partner ülkenin katıldığı belirtildi. İtalyan basınına yansıyan bilgilere göre, 36 bin askerin katıldığı tatbikatta, 60 gemi ile 140 uçak ve hava aracı görev yapıyor.

"Trident Juncture 2015" adı verilen tatbikatla ilgili NATO'nun resmi internet sitesine konuşan Genel Sekreter Yardımcısı Alexander Vershbow, tatbikatın, müttefikleriyle birlikte çalışma ve hazırlıklı olma kapasitesini arttıracığını belirterek, "Bu tatbikat, NATO'nun herhangi bir taraftan gelen saldırıya cevap verebilecek durumda olduğunu gösterecektir" dedi.

Tatbikatın, ittifakın şeffaflık ve öngörülebilirlik üzerine kararlığı için de bir uygulama niteliği taşıdığını dile getiren Vershbow, "Biz, kimseyle çatışma aramıyoruz. Bu nedenledir ki; Kolombiya'dan Rusya'ya dünyanın pek çok yerinden gözlemci davet etmiş durumdayız" ifadelerini kullandı.

NATO açıklamasında, 6 Kasım'da sona erecek tatbikatın aynı zamanda NATO Mukabele Kuvveti'nin fonksiyonlarını test edeceği belirtildi.

Güney Afrikalı Öğrenciler Parasız Eğitim İçin Ayaklandılar

Mikaela Erskog, 24 Ekim, 2015/ roarmag.org*

İrk ayrımcılığının sona ermesinden bu yana yapılan en büyük protestolarda, öğrenciler boykot yaparak hükümeti, üniversite harçlarına yapılması planlanan zamdan vazgeçmeye zorladılar.

Geçtiğimiz hafta, Güney Afrika öğrenciler üniversite harçları için hükümetçe önerilen artışları önlemek amacıyla 17 üniversitede boykota gittiler. Bu boykot şimdi, ülke genelinde parasız eğitim, destek personelinin dışarıdan sağlanması vb. gibi ülkedeki yüksek öğrenim kurumlarının kurumsal kültürünün ve operasyonel yapının dönüşümü çağrısı kapsamındaki diğer konuları da içeren temel hedeflere doğru yöneldi.

Hem hükümeti, hem de üniversite yönetimini hedef alarak, 21 Ekim Çarşamba günü başlayan bu boykot hareketi, 1980'lerin ırk ayrımcılığı karşıtı protestolarından bu yana beri en büyük kitle gösterilerinden biri oldu.

19 farklı üniversiteden gelen öğrencilerden oluşan Ulusal Boykot Kolektifi, çeşitli sosyal medya aracılığıyla ve çeşitli öğrenci internet ağlarını seferber ederek kampanyaya öncülük etti.

Eylemlerde öğrenciler bazı durumlarda açık ortamda kontrollü bir şekilde lastikler yaksa da hareket, büyük ölçüde barışçıl idi. Buna karşılık polis, öğrencileri yakalarından tutup yerde sürükleyerek, ses bombası ve plastik mermiler kullanarak kimyasal tazyikli su ve gerçek mermilerle uyarı ateşi açarak, orantısız bir fiziksel güç kullanımı ile cevap verdi.

21 Ekim'de, Cape Town'daki öğrenciler ulusal liderlikle yüz yüze konuşmak için parlamentoya yürüyüp, binaya girdiklerinde çevik kuvvet polisi tarafından kaba kuvvetle karşılandılar.

Geniş kitleler tarafından desteklenen, üniversitelerin girişlerinin kapatıldığı, üniversite yönetim binalarının işgal edildiği, şehir merkezlerini kilitleyen kitlesel protesto yürüyüşlerinin yapıldığı öğrenci eylemleri, ülke çapında, tarihsel olarak ezilen siyah gençlere karşı beyazlara ayrıcalık sağlayan mevcut yüksek öğretim sistemini, radikal bir biçimde yeniden yapılandırmayı amaçlayan bir ayaklanmaya yol açtı.

Mevcut üniversite sistemi, siyah, yoksul Güney Afrika

nüfusunun çoğunluğunun yaşadığı gerçekleri ciddi almamaktadır. Toplam nüfusun sadece yüzde 1'i, yılda yaklaşık 120.000 rand (\$ 8,800) olan üniversite ücretlerini karşılayabilmektedir. Çoğu öğrenci üniversiteye ancak yüksek faizle kredi veren mali yardım programları vasıtasıyla gidebilmektedir.

Tarihsel olarak beyazlara ait kurumlar, hem finansal olanaklar açısından, hem de beyaz ataerkil kapitalizmin entelektüel projesini sürdürmek açısından beyaz erkek sömürge konumunu temsil etmeye devam etmektedirler. Örneğin, şimdi Rhodes adıyla bilinen üniversitede, öğrenci topluluğunun yüzde 65'inden fazlasının siyah olmasına rağmen, --üniversitenin etkili yönetim organı olan -- üniversite senatosunun en az yüzde 80'i beyazlardan oluşmuştur.

Son öğrenci hareketleri, sadece son iki haftada değil, son dokuz aydır esas olarak bu ülkede yaşayan insanların dinamiklerini ve gerçeklerini yansıtan bir toplumsal düzenin oluşturulması için çağrıda bulunuyorlar. Bu nedenle, öğrencilerin eylemleri daha adil bir topluma doğru gerçek atılımlar yapıyor.

*Mikaela Erskog Tarih konusunda doktora yapmakta olup, şu anda Rhodes olarak bilinen üniversitede Siyah Öğrenci Hareketi'nin bir üyesidir.

Tanrım Sen Paramıza Acı

Zambiya, dolar karşısında rekor düşüş yaşayan para birimi "kwacha"yı kurtarmak için seferber olduğu paralarının dolar karşısında değer kaybını engellemek için, tüm ülkede Tanrı'ya dua edildiği haberi, Sputnik Haber'de yer almakta. Dua günü dolayısıyla ülkede tüm futbol maçlarının iptal edildiği, belli saatlerde bar ve lokantaların müşteri kabul etmesinin yasaklandığı haberde yer alıyor. Çoğunluğu Hristiyan olan halka, kiliselerin de destek verdiği söyleniyor.

Devlet Başkanı Edgar Lungu, halka karşı konuşmasında kwacha'nın düzelmesi için, Tanrı'ya yakararak "Başımızı eğip yalvardığımız için, Tanrı'nın bizi duyduğuna inanıyorum. Hepinizden elinizden geleni yapmanızı, gerisini de Tanrı'ya bırakmanızı istiyorum." dedi. Piskopos Simon "Tanrı'ya yakarsak Kwacha eski gücüne kavuşacaktır." derken, Çalışma Bakanı da "Tanrı'nın bu duruma müdahale etmesini istedik. Çünkü biz kendi başımıza başaramadık." dediği, haberde yer alıyor.

Bu işin duayla çözülemeyeceğini, Lungu ve hükümetini aptallar diye eleştiren kabile lideri Ntambu, "Bu sonuçları Tanrı'nın ortaya çıkar kararının geri alınmasını istiyoruz." dedi.

Maaşallah inşallahla işleri yürüten AKP iktidarının feyz alması gereken bir durum. Merkez Bankası'nı faizi düşür diye sıkıştıracağına, sokağa çıkmasını engellediği kitleyle TL'yi dolar karşısında kurtarma duası yapabiliirdi. Bu haberden Diyanet İşleri Başkanlığı da da bir ders çıkartarak, camilerden sadece siyasal meseleler üzerine değil, döviz kurları üzerine de çalışma yapması TL açısından daha da verimli olur.

Yakarsa Dünyayı Garipler Yakar

B. Deneri

Adana’da, diyabet hastası emekli bir işçi 2 yıldır maaşına el koyan banka şubesini yaktı. Olay burjuva basında “Kredi sorunu yaşadığı bankayı yaktı”, “Bankaya kızdı, şubeyi ateşe verdi” şeklinde verildi.

İşçinin anlatımına göre, durumuna bir çözüm bulmak için görüştüğü banka müdürü kendisiyle görüşmek istemiyor, elinde benzinle odasının basılmasıyla da “yak kendini” diyerek kaçıyor.

Yaşanan durum ne kredi sorunu ne de basit bir kızgınlık. Türkiye genelinde kredi ve kredi kartı borcu takibe giren insan sayısı bir buçuk milyona yaklaşıyor. Her yıl kredi kartı borcu yüzünden intihar vakaları gerçekleşiyor. Kimse bir banka şubesini ya da kendisini durup dururken yakmak istemez. Gerçekten çaresiz bir insanın başvuracağı son yöntemdir bu.

Şimdi liberal akıl bize “e kredi çekmeseydi kardeşim. Zorla mı veriyorlar?” diyebilir. Cevabımız “Evet! Zorla veriyorlar kredileri!” olacaktır. Tabi ‘zor’dan anlaşılan salt kaba kuvvet olmadığı için durum biraz karışık duruyor. Aslında şöyle; açık sınırının altında bir maaşa yaşıyorsunuz, ya da asgari ücret alıyorsunuz; (ki asgari ücretle yaşamak zaten açlığa mahkûm olmak demek) ev almak, tatile gitmek, araba almak sizin için zaten gündem dışı konular. Büyük bir kentte yaşadığınızı varsayalım. Maaşın yarısı zaten kiraya-barınmaya gidecektir. Bunun yanında işe yürüyerek git! Yıllarca aynı kıyafetleri giy! Çocuğun okuyacaksa yarı zamanlı bir işe girsin. Tabi insanın sadece yemek yiyerek yaşayabileceği var sayılıyor herhalde. Bu saydığımız şartlarda bir emekçinin, “insan sosyal bir varlıktır” olgusunu reddederek yaşaması gerekiyor. Şimdi bu şartlar altında kredi kartı kullanmak, borçlanmak keyfi olsun bakalım! Biri si çıkıp açıklasın; bankayı yakan emekli işçi “kredi sorunu” mu yaşamaktadır? Neden

kodamanlar, patronlar bir bankadan kredi çekerken “sorun” yaşamıyor da yoksullar kredi çekerken sorun oluyor. Şimdi bu emeklinin kredi alması zorla gerçekleşmemiş midir? “Zor” bizim için kaba kuvvetin dışında ekonomik baskıyla da pekâlâ gerçekleştirilebilecek bir şeydir. Emekçilerin kredi çekmesi, keyfi bir olay ve sonrasında ortaya çıkan sorunlar bütünü değil, emekçilere dayatılan sistemli bir iştir.

“Sorun” denilen şey banka ile müşterinin uzlaşmaması değil. Yoksulların kredi sistemine mahkûm edilmesidir. Sorun yapısaldır. Kapitalizmin en vahşi dönemlerinde, 19. yüzyılda maden işletmelerinin uyguladıkları metotlar vardı. Buna göre işçiye maaş yerine “pul” veriliyordu. Bu pullar sadece şirketin işletmelerinde geçerli oluyordu. İşçi alışverişini maden şirketinin marketinde yapıyor, şirketin yaptığı kulübeden bozma evlerde kalıyor, yemeğini şirketin yemekhanesinde yiyordu. Böylece modern bir kölelik biçimi kapitalizm içinde uygulanıyordu. Bugün de benzer bir yöntem uygulanmaktadır. Tek farkla; kapitalist pazar artık bizim bu kadar açıklıkla göremeyeceğimiz kadar büyük. Artık tek bir maden şirketi yerine binlerce iç içe geçmiş şirketler bütünü aynı yolu pul yerine yeniden parayla uyguluyor. Devletin, bankaların, reklamların kredi almaya dönük teşvikleri yoksulların daha iyi bir hayat sürmesi için değil, daha da yoksullaşıp bankalara bağımlı bir hayat sürmelerini sağlamak için kullanılıyor.

Dünyayı da her zaman garipler yakıyor. Kim çıkıp bu işçiye, neden banka şubesini yaktın diyebilir? Elbette şubeyi yakması bir öfke patlaması, anlaşılır bir tepkidir. Tarih boyunca böyle patlamalara şahit olduk. Bu tepkiler örgütlü ve sürekli bir hale geldikçe kazandık. Öfke sisteme doğrudan yöneldikçe kazandık. Bugün de milyonların içinde debelendiği borç bataklığı ancak örgütlü öfkeyle kurutulacak!

Mültecilik Ucuz İşçilik

Nevzat Şan

Suriye’deki savaştan kaçıp başka ülkelere göç etmek zorunda kalan Suriyeliler Avrupa ülkelerine gitmeye çalışıyorlar. Avrupa’ya ulaşmak için birçok tehlikeyi göze alan mülteciler, Avrupa’ya geçiş için özellikle Türkiye ve Libya’yı kullanıyorlar. Bu yolculuk esnasında birçok insan hayatını kaybediyor ve bunların başında da çocuklar geliyor. Kendi ülkelerinde savaşın baş sorumluları olan ülkelere gitmeye çalışan mülteciler buralara ulaşabilmek için yaklaşık 4-5 bin dolar paralar ödeyerek ölümü göze aldıkları zor bir yolculuğa çıkıyorlar. Çoğunlukla da eski tekneler ve şişme botları kullanıyorlar.

İnsanlar daha iyi yaşam umuduyla bu tehlikeli yolculuğa çıkıyorlar. Bu tehlikeli yolculuk birçok insanlık dramına sebep oluyor. Özellikle Ege Denizi üzerinden Yunanistan’a geçerek oradan da Almanya ve diğer Avrupa ülkelerine ulaşmaya çalışan bu mültecilerin sadece bir kısmı kabul ediliyor, birçoğu da ülkelere geri gönderiliyor. Aslında işlerine yarayacak işçileri tercih edip geri kalanları da istemiyorlar. Almanya’nın 800 bin mülteci alacağız demesinin arkasında da bu gerçek yatıyor.

Genç nüfusun azaldığı Avrupa’da ucuz işçi açığını da mülteciler aracılığıyla çözmeye çalışıyorlar. Üretim yapmaya mecbur olan sermaye daha ucuz işçiliği kullanarak az gelişmiş ve ya gelişmek de olan ülkelerle rekabet edebilmek için bu durumu kullanıyor. Ülkesindeki savaştan kaçan insanlara yardım etmek amacındaymış gibi görünen bu ülkeler aslında kalifiye elaman ihtiyacından doğan eksikliğini gidermek istiyor. İlk olarak 800 bin kişi alacağını söyleyen Almanya diğer taraftan da Türkiye’ye de 2 milyon daha mülteci almasını öneriyor. Şu an da bile Türkiye’deki Suriyeli sığınmacıların üçte birini bile alamayan Avrupa ülkeleri Türkiye’den 2 milyon daha mülteci almasını istiyor. Türkiye’nin bu sığınmacıları almasını istemesinin sebebi ise önümüzdeki yıllarda bu ülkelerde oluşacak işçi açığını garanti altına almak istemesi. Bu fırsatı kaçırmak istemeyen

Avrupa, Türkiye’yi bu konuda baskılıyor ve Türkiye’deki mülteci kamplarını genişleterek bu kamplarda da kalifiye eleman yetiştirmek, üstü kapalı yasal işçi ihraç etmek gibi bir yol tercih ediyor. Savaşların bir yıkım olduğu gerçeğini görmezden gelen kapitalistler buralarda kendi ülkelerinden kopan insanlara sözüm ona kol kanat geriyor, sorunu da bu şekilde çözdüklerini söylüyorlar. Hâlbuki daha kolay olan bir yöntemi yani savaşı bitirme tercihlerini kullanmıyorlar. Bu savaşın bitmemesi bazı ülkeler için kazanç olurken bazı ülkeler içinde kâbusa dönüşüyor. Egemen sınıflar kendi geleceğini garanti altına almak için sudan sebeplerle Ortadoğu’da savaşlar çıkartıyorlar. Zaten geri kalmış Ortadoğu ülkeleri Emperyalist güçlerin elinde onların istediği gibi şekilleniyor.

Emperyalistler, gerek din üzerinden gerekse de demokrasi vaatleriyle savaşları çok kolayca çıkarabiliyor. Bu savaşları bizzat kendileri yönetiyorlar, bu kargaşalardan kaçan savaşa mağdurlarının da içinden yine kendilerinin seçtiği özellikle genç ve kalifiye olanları ülkelere işçi olarak alıyor ve farklı yollardan işçileri sömürüyorlar. Dünya üzerindeki sömürüyü kaldıramadıkça buna benzer daha çok savaşlar göreceğimiz kesindir.

Siyasal Arabesk Dönemi

Can Konar

Arabesk müzik, bireyin hayat karşısında çektiği acıyı ve feryadı anlatır dinleyicisine. Bireyin acılarından kurtulması için bir çare sunmaz, başka bir hayatın mümkün olabileceğinden falan da bahsetmez. Yalnızca kalpsiz dünyadan ve garibanlara çok çektiiren felekten bahseder. Arabesk müzik bunu yeri geldiği zaman yaygaracı bir şekilde ifade eder yeri geldiği zaman da şairane bir şekilde. Ancak derdini nasıl anlatırsa anlatsın değişmeyen bir şey vardır ki arabesk müzik; bu hayattan hiçbir beklentisi olmayan, hayata tutunamayan, emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan milyonlarca işçi için kalpsiz dünyanın kalbi, ruhsuz dünyanın ruhu ancak hepsinden de öte o da ezilenler için bir tür afyondur.

Arabesk müziğin insanı rahatlatan aynı zamanda da insanı her türlü sorumluluktan azade eden bir tarafı vardır. Çünkü amaç yalnızca yaşanılan dünyanın ne kadar pislik ve zalim olduğunu anlatmaktır. Zalimlerle mücadele etmek veya zalimlerle nasıl mücadele edileceği gibi insana sorumluluk yükleyen meseleler yoktur arabesk müziğin gündeminde. Aslanan acıları haykırmaktır! Bugün her devrimci hatta ortalama her muhalif tam da yukarıda anlattıklarımızdan dolayı arabesk

müziği eleştirir. Çünkü acıları anlatmak yetmez, yeni bir dünyayı anlatmamız gerekir milyonlarca işçiye, emekçiye, kadına, gence... Ama arabesk müziğin “acı sever” niteliği ne kadar eleştirilirse eleştirilsin hatta ne kadar yerden yere vurulursa da vurulsun, toplumun geniş kesimlerine sirayet etmiş durumdadır. Bu düzene karşı olanlar, yeni bir dünya isteyenler dahi arabesk anlayışın birer parçası olmuşlardır. Dönemimiz artık siyasal arabesk dönemidir.

Bugünlerde birçok devrimci yayın organı, internette yayın yapan devrimci ya da muhalif portallar yalnızca çekilen acıları ve zalim iktidarı anlatıyor, onları okuyanlara. Bizi her seferinde mağdur eden, hapse atan, yaralayan, öldüren, bombalayan; bize hep acı çektiren iktidardan bahsediyor düzen karşıtları. Sürekli nasıl mağdur olduğumuz, nasıl yenildiğimiz anlatılıyor. Süslü ifadeler, şiirler ve sloganlarla tıpkı arabesk müzikte olduğu gibi, çekilen acıların anlatılmasından başka hiçbir şey yapılmıyor.

Ne yazık ki içinde bulunduğumuz dönemin devrimci tipolojisi -özelliklede genç devrimci tipolojisi- siyasal arabeskten beslenen bir tipoloji haline gelmeye başlamıştır. Patlayan bombaları, yaşanan infazları yaygaralar

kopararak, kocaman puntolarla birbirlerine anlatan bir kuşaktan bahsediyoruz. Mücadele etmek ve içinde bulunduğumuz dönemin verdiği yılgınlığı yarmak adına ne bir söz ne de bir eylem girişimi görülebiliyor. Sadece acılar paylaşıyor, ağrılar yakılıyor. Çünkü bu acılara, saldırılara nasıl karşı koyabiliriz, etrafımızdaki kuşatmayı nasıl yarabiliriz sorusuna verilmeye çalışacak her cevap bir dizi sorumluluklar getirecektir. Sorumluluk almaktansa içinde bulunduğumuz dünyada acı çekerek, İsa gibi çarmıha gerilip kimsenin kendisini anlamadığını iddia etmek daha kolay geliyor yeni devrimci kuşağın büyük çoğunluğu için.

Bu siyasal arabesk dönemi kolay kapanmayacaktır. Ancak bu dönemin kolay kapanmayacağı bu döneme alışılması anlamına da gelmiyor. Özellikle devrimci gençliğin etrafını saran bu siyasal arabesk kuşatmasını yarmak için sorumluluklar almak gerekiyor. Alınan her sorumluluk yeni bir devrimci kuşağı yaratacaktır.

Ortaya çıkacak yeni devrimci kuşak, çekilen acıları yücelten bir apolitizmden beslenmemelidir. Ezilenlere acı çekirmek en doğal görevi olan devleti karşısına alarak ona karşı savaşmayı görev bilen, işçilerin devrimci yolumdan ilerleyen yeni bir devrimci kuşak yaratılmalıdır.

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi: Nevzat Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
Baskı tarihi: Eylül-2015
Basım yeri:Özdemir Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi Blok No: 145
Topkapı-İstanbul Tlf. 0212 577 54 92
İzmir: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4

Buca - İzmir

İstanbul: Caferağ Mah. Mühürdar Cad. Moda Apt. No:60/3 Kadıköy-İstanbul

Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk. No:21 Kat:1 Turgutlu

İletişim: info@sozveeylem.com
editor@isbasigazetesi.net

AKP İKTİDARINDA KADINLAR

Günsel Kar

1 Kasım seçimlerinin ardından kadınları nasıl bir Türkiye'nin beklediğini tahmin etmek zor değil. Tabi ki en aşikar gösterge olması sebebiyle tahminimizin asıl dayanağını AKP'nin siyasete ağırlığını koyduğu 13 yıl boyunca kadınlar olarak deneyimlediklerimiz oluşturuyor. Taciz, tecavüz, ev içi ve umumi şiddet vakalarındaki artış, cezalandırılmayan aksine ödüllendirilen tecavüzcüler, eşit işe rağmen eşit ücret alamayan kadınlar AKP'nin kadına verdiği değerin samimiyetini sorgulamamız için yeterli.

AKP seçim bildirgesini incelediğimizde kadınlara dair öne çıkan birkaç başlık var. Bu vaatlerden ilki kadınlara yönelik şiddete karşı her türlü yasal korunmanın sağlanacağını iddia ediyor. Geçmişteki sağ iktidarlarla kıyaslayacak olursak, 83 ve 87 seçim bildirelerinde bir tek kadın kelimesi dahi geçmeyen ANAP, 1991 seçimlerinde kadına yönelik ayrımcılıkla mücadele edeceklerini açıklayarak Türkiye sağ geleneğinde kadına yönelik şiddete dair söz söyleyen ilk sağ parti. 87 ile 91 arasındaki kırılmanın sebebi tabi ki ANAP'ın birden aydınlanmış olması değil, o yıllarda güçlenen kadın hareketlerinin ülke gündemine kadın cinayetlerini ve tecavüzleri taşıyabilir hale gelmesi. Aynı şekilde bugün AKP'nin de seçim bildirelerinde şiddete yer vermesinde, kadınlardan doğan haklı kamuoyu baskısının etkisi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ne var ki sol-kadın örgütlenmeleri henüz anayasada varlık gösteren içi boş bir şiddet eleştirisini tesis etmekten öteye geçip kadınlar için kurtuluş yolları sunacak yollar sağlamak/sağlatmak için yeterince toplumsallaşabilmiş değil.

AKP'nin kadına şiddete karşı yürüttüğü savaşın hayali bir savaş olduğunun birçok AKP'li erkek seçmen dahi farkında olacak ki rahatlıkla her gün cinayet ve tecavüze bulaşabiliyorlar. Hal böyle olunca AKP'nin "kadın duyarlılığı" üzerinde çok fazla durmaya gerek yok. Ancak AKP'nin kadın başlığı altında özellikle vurguladığı bir diğer husus da kadınların işgücüne katılma ve işgücü yaratma(çocuk doğurma) olanaklarının ne şekilde düzenleneceği. Bu doğrultuda AKP'nin seçim beyannamesinde yer alan vaatleri şöyle sıralayabiliriz:

- Kadınlarımızın iş hayatında tutunmalarını kolaylaştırmak amacıyla **kaliteli ve hesaplı kreş** imkânlarını yaygınlaştıracğız.

- Kadınlarımız için **iş ve aile yaşamını uzlaştırma** politikalarını hayata geçireceğiz.

- İşçi ve memur tüm çalışan kadınlarımıza doğuma **bağlı olarak ilk çocukta 2 ay, ikinci çocukta 4 ay üçüncü ve üzeri çocukta 6 ay** yarı zamanlı, tam ücretli çalışma hakkı ve çocuğun okula başlama yaşına kadar kısmi süreli çalışma hakkı **tanıyacağız**

-Annelere doğurdukları ilk çocuk için 300tl, ikinci çocuk için 400 TL, 600 TL yardım yapılacağı

- Kısmi zamanlı çalışma, staj, prim desteği gibi araçlarla genç ve kadın istihdamını arttıracğız.

İlk bakışta kimi kadınlara kısa vadede kolaylıklar sağlayacakmış gibi görünen bu düzenlemeler, AKP'nin oy toplamak için dağıttığı vaatlerin ötesinde bir anlam taşıyor; kadının hem yeni işçilerin üreticisi hem de pazarda ucuz işgücü olarak dizayn edilmesi ihtiyacı. Kadınların emek piyasasında ve ev içinde üstlendiği iki misyon, sermayedarlar açısından iki başlı bir durum ortaya çıkarıyor. Ev içinde üstlendiği görev geleceğin işçilerini doğurmak ve erkek işçinin evdeki ihtiyaçlarını (yemek, temizlik vs) gidermekten emek piyasası için taşıdığı önem

katmerleşebiliyor; gıda, dokumacılık, temizlik vb sektörlerde aranan işçi profiline sahip olması, iş talebinde bulunarak yedek işçi ordusunu kalabalıklaştırması, toplumdaki cinsiyetçilik sebebiyle özgüvensiz refleksler göstermesi ve haliyle sendikalaşma oranlarının daha düşük olması, daha düşük maaşlara çalışmayı kabul ediyor olmaları, savaşlar üzerinden beslenen kapitalizmin erkekleri silah altına aldığı dönemlerde işgücü ihtiyacını karşılamaları.

Kadının hangi rolü üstlendiği takdirde kapitalizm için daha faydalı olacağı tartışması güncel olduğu kadar tarihsel de bir tartışma. Avrupa'da endüstrileşme ile beraber sanayide yoğunlukla kadın işçileri çalıştırmayı tercih eden kapitalizm, ailenin sarsılması tehlikesiyle ve nitelikli işçiye ihtiyaç duyduğu ilerleyen yıllarda eşlerinin de çalışması sebebiyle sağlıksızlaşan, verimsizleşen erkek işgücünün karları düşürmesi sıkıntısıyla karşı karşıya kaldı. Üstelik sermaye birikimi insanlığın binlerce yıllık toplumsal hafızasının taşıdığı patriyarkayla yüzleşmek durumunda kalmış, bir yandan onu dönüştürürken bir yandan da kendisi patriyarkaya uyarlanmıştı. Kapitalizm öncesi dönemden taşınan ataerkil çerçevenin sınırları zorlanmış ve esnetilmiş çerçevede kapitalist aile ve iş ilişkileri olabildiğince kar sağlayacak şekilde düzenlenmiştir. Bu durum bir kez daha hangi düzenlemelerin kapitalistlerin en çok kar elde etmesini garantileyeceğinin farklılık ve belirsizlik gösterdiğini gözler önüne serer.

Kapitalizm için en karlısı mıdır bilinmez fakat güncel modanın piyasasının kadın emek gücünden olabildiğince fazla yararlanmasını sağlarken bir yandan da aile içindeki konumu muhafaza etmeyi amaçladığını söyleyebiliriz.

İleri kapitalist ülkelerde kadının iki misyonu arasında kurulan bu oynak denge Türkiye tarafından da ithal edildi. 1972'de Türkiye ile BM ortaklığıyla organize edilen Kadının Statüsü ve Aile Planlaması İstanbul Semineri'nde konulan "Genç kızları, okul içi ve okul dışı öğrenim yolları yardımıyla eş, anne, ev kadını, vatandaş ve meslek kadını rollerinin hepsini başaracak şekilde eğitime" hedefi bunu gayet güzel özetliyor. 91 ANAP seçim bildirgesinde yer alan kadınların yarı zamanlı işlerde çalışmasını sağlayacak düzenlemelere dair madde de kadının ev içindeki konumunun muhafaza edilmeye çalışıldığını gösteriyor. AKP'nin sunduğu iş ve aile yaşamını uzlaştırma ve doğum teşvikleri projeleri de yine aynı dinamikten kaynaklanıyor.

"Hesaplı" kreşlere dair vaat ise zaten şu an var olan ancak

işletilmeyen bir hakkın yeniden ilanı. Belirli bir sayının üzerinde kadın işçi çalıştıran tüm işletmelerde kreş açma zorunluluğu yasalarda tanınırken, taşeron uygulamalarının toplamda çalışan kadın işçi sayısını bölüp parçalaması ve az göstermesi, kadınların kreş hakkına erişmesine engel oluyor. Yarı-zamanlı esnek çalışma düzenleri de taşeron sistemini besliyor. Tam zamanlı ve kreş olanağı olan işyerleri yerine yarı-zamanlı, esnek, haliyle ne kreş ne örgütlenme ihtimali olan, düşük ücretli işler öneriliyor. Tam da kadınlar böyle doğurmaya teşvik edildiği için işsiz ordusunun alabildiğine kalabalıklaştığı, işçinin her an bir yedeğiyle değiştirilme tehlikesiyle itibarsızlaştırıldığı bir Türkiye'de ise özellikle taşeron çalışan kadın işçilerin yarı zamanlı- tam ücretli çalışmayı talep edip işveren tarafından hoşgörüle karşılanacağını pek inandırıcı bulamıyoruz.

Kadının işgücüne katılmasıyla aile içindeki konumunun güçleneceğine dair efsane çoktan çöktü. Sistemin üst-orta sınıflara tanıdığı esneklik belki aile içinde erkeğin konumuna "yakın" kadınların istisnai rakamlarla var olabilmesine imkan tanıyor olabilir. Fakat emekçi kadınlar sevgi, fedakarlık, kutsallık kisveleri altında her gün eşlerine ve patronlarına hizmet etmek zorunda bırakılmak isteniyor. Kar etme güdüsü dışında bir hayat motivasyonu olmayan kapitalistlerin bu isteği oldukça anlaşılır. Ancak suçluyu sadece kapitalistler olarak teşhis edersek, eşinin kendisinden fazla maaşa çalışmasını kabul etmeyen, şiddet uygulayan, ev işlerini tamamen kadının üzerine yıkan haliyle ironik biçimde kendi emeğini sömüren kapitalistlerin suç ortağı olan erkek işçileri göz ardı etmiş oluruz. Kapitalizm, yeni nesil işsiz ordularını yaratırken sırtını büyük oranda evlilik içi tecavüzlere, kadının söz hakkının olmadığı doğumlara yaslıyor.

Erkek emekçiler eğer iş hayatının maddi ve manevi yükünü omuzlamak istemiyorsa sorumluyu teşhis etmeli ve ona ne yaparak hizmet ettiğinin farkında olmalıdır. Kapitalizm karşısında duyguları, emekleri, hayatları çalınan emekçiler ordusu olarak sahip olduğumuz tek sosyal hakkı kullanıp örgütleneceksek, erkek işçilerin kadın işçiler karşısındaki ayrıcalıklı konumunun sonlanması gerekiyor. Kadın işçiler kendilerini hor gören, saygı duymayan, taciz eden sınıf kardeşleriyle ne barışabilir ne de yeni bir dünya kurmak adına örgütlenebilir.